មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា

ករណី ឈុន ផល K00894

សម្ភាសន៍ជាមួយ ឈុន ផល អាយុ៤០ឆ្នាំ ភេទប្រុស

មុខងារសម័យខ្មែរក្រហមៈ ប្រធានពួក

រស់នៅភូមិថ្មី ឃុំចោងម៉ោង ស្រុកទឹកផុស ខេត្តកំពង់ឆ្នាំង

សំភាសន៍ដោយៈ អ៊ីសា ឧស្មាន

ថ្ងៃទី៨ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០០២

សរុបៈ ៤៥ទំព័រ

ឧស្មានៈ អត់ទោសលោកពូ លោកពូឈ្មោះអី សុំស្គាល់ឈ្មោះពូ?

ផលៈ ឈ្មោះឈុន ផល ។

ឧស្មានៈ អាយុប៉ុន្មានហើយពូ?

ផលៈ អាយុរាល់ថ្ងៃប៉ុន្មានទេច្រើនដែរ ។

ឧស្មានៈ ប៉ុន្មានហើយ?

ផលៈ ៤០ហើយ ប្រវត្តិឃុំគេដាក់ប៉ុន្មានទេ ។

ឧស្មានៈ បាទ! អត់អីទេ ។ ៤០ ភូមិនេះហៅភូមិអី?

ផលៈ ភូមិថ្មី ។

ឧស្មានៈ ឃុំ?

ផលៈ ឃុំចោងម៉ោង ។

ឧស្មានៈ ស្រុកទឹកផុស?

ផលៈ បាទ!

ឧស្មានៈ ខេត្តកំពង់ឆ្នាំង ។ ពូ! ប្រពន្ធលោកពូឈ្មោះអី?

ផលៈ ឈ្មោះកុង ។

ឧស្មានៈ ឈ្មោះកុង គាត់អាយុប៉ុន្មានហើយ?

ផលៈ អាយុគាត់ប៉ុន្មានទេ សួរគាត់គាត់មើល!

ប្រពន្ធៈ ៤៨ ។

ឧស្មានៈ ៤៨! ហើយកូនប៉ុន្មាននាក់ហើយ?

ផលៈ ៤ ។

ឧស្មានៈ កូន៤នាក់ កូនប្រុសប៉ុន្មាន ស្រីប៉ុន្មាន?

ផលៈ ប្រុស២, ស្រី២ ។

ឧស្មានៈ ចុះកូនបងគេអាយុប៉ុន្មាន?

ប្រពន្ធៈ ២២ហើយអាប្រុស ។

ឧស្មានៈ កូនបងគេអាយុ២២ហើយ?

ផលៈ បាទ!

ឧស្មានៈ ហើអស់កូនទៀតនៅ?

ផលៈ អស់ហើយ ។

ឧស្មានៈ អត់មានទៀតទេ?

ផលៈ អត់ទេ! មើលទៅបែបអស់ហើយ ។

ឧស្មានៈ សើច...

ផលៈ ប្រពន្ធវ័យចំណាស់បន្តិចហើយ ចាស់ហើយសន្មត់ថាអស់អីចឹងទៅ ថាម៉េចទេណ៎ ។

ឧស្មានៈ អត់ទេ! កូន៤ហ្នឹងល្មមដែរ ។

ផលៈ បាទ! ....

ឧស្មានៈ ប្រុស២, ស្រី២ ល្អហើយ ។

ផលៈ បាទ!

ដារ៉ាៈ ចុះបងហ៊ីនិងបងស្រីអ្នកណាបង?

ផលៈ គាត់បងខ្ញុំ ។

ឧស្មានៈ ការឆ្នាំណា?

ផលៈ ការ៧៩ ។

ឧស្មានៈ ពេលបែកមកវិញ ឬនៅជំនាន់ខ្មែរក្រហម?

ផលៈ អត់ទេ! បែកមកហើយ ចូលសម័យយើងរដ្ឋកម្ពុជា ។

ឧស្មានៈ បែកមក! គាត់ស្រុកកំណើតនៅឯណាដែរ?

ផលៈ ស្រុកកំណើតខ្ញុំនៅស្រុកឧត្តុង្គ ។

ឧស្មានៈ លោកពូឬ?

ផលៈ បាទ!

ខស្នានៈ នៅស្រុកខត្តុគ្គ?

ផលៈ បាទ!

ខស្នានៈ នៅឃុំអីដែរ?

ផលៈ ឃុំទេ ខ្ញុំមកតាំងពីតូចណុះ ។

ខស្នានៈ អូ! ហីប្រពន្ធស្រុកកំណើតនៅឯណា?

ផលៈ ស្រុកកំណើតគេនៅហ្នឹង ។

ខស្នានៈ ស្រុកនៅហ្នឹង?

ផលៈ បាទ! ខ្ញុំមកតាំងពីឆ្នាំយើង៦០ ខ្ញុំមកដល់ហ្នឹងបានមួយឆ្នាំរដ្ឋប្រហារ ។

ខស្នានៈ មកជាមួយឪពុកម្ដាយ តើឪពុកម្ដាយនៅទេ?

ផលៈ បាទ!

ខស្នានៈ ចុះឥឡូវគាត់នៅ?

ផលៈ នៅតែម្ដាយ ឪពុកខ្ញុំស្លាប់បាត់ហើយ ។

ខស្នានៈ ឥឡូវនៅម្ដាយ?

ផលៈ បាទ! នៅម្ដាយ ។

ខស្នានៈ ម្ដាយឈ្មោះអីហ្នឹង?

ផលៈ ឈ្មោះ វិន ។

ខស្នានៈ គាត់នៅឯណាឥឡូវ?

ផលៈ គាត់នៅទៅប្រខ្ចូតបាត់ហើយ គាត់ទៅលេងជាមួយកូនគាត់ឯណុះ គាត់មកនៅតែជាមួយខ្ញុំហ្នឹងដែរ ប៉ុនគាត់នៅហ្នុងបាត់ ។

ខស្នានៈ បាទ! ហីចុះឪពុកស្លាប់ពេលណា?

ផលៈ ឪពុកស្លាប់ឆ្នាំយើងមកពីអាដែងសម័យប៉ុល ពតឆ្នាំ៧៣ហ្នឹងដែរណា ។

ខស្នានៈ នៅក្នុងសម័យប៉ុល ពតហ្នឹង?

ផលៈ បាទ! នៅក្នុងសម័យប៉ុល ពតហ្នឹង ទៅចាញ់នៅឯតានីយើងអីលិច ចាញ់ឯតានី មកវិញគាត់ស្លាប់នៅហ្នឹងភូមិហ្នឹង ។

ខស្នានៈ ម៉េចបានទៅ...?

ផលៈ សម័យហ្នុងប៉ុល ពត ជម្លៀសទៅដែរ ។

ខស្នានៈ គាណីនៅឃុំ....?

ផលៈ   កាលហ្នឹងមិនមែនប៉ុល ពត ទេ ខ្មែរក្រហមណា ។

ឧស្មានៈ បាទ!

ផលៈ   ឲ្យឈ្មោះថាខ្មែរក្រហមឡើយទេ ជម្លៀសយកទៅណា មិនទាន់មានឈ្មោះប៉ុល ពត នៅឡើយទេ ជម្លៀសទៅហ្នឹងឆ្នាំយើង... ។

ឧស្មានៈ ៧៣ហ្នឹង! ពូទៅហ្នឹងដែរ ឬអត់ទេ?

ផលៈ   ទៅណា?

ឧស្មានៈ ទៅជាមួយឪពុកម្ដាយដែរ?

ផលៈ   ទៅ! ខ្ញុំនៅវត្ត ដល់ខ្ញុំនៅវត្តអីចឹងគេជម្លៀសឪពុកម្ដាយអស់លោកក៏ជម្លៀសដែរ ខ្ញុំត្រូវទៅរកម្ដាយទាន់នៅឯទ័ពតាឡាត់ឯណោះ ។

ឧស្មានៈ ស្រុកអី ទ័ពតាឡាត់ហ្នុង?

ផលៈ   ស្រុកអីទេ ភ្លេចបាត់ហើយ

ប្រពន្ធៈ មិនដែលស្គាល់ដែរ ។

ផលៈ   ឃុំជៀប ។

ឧស្មានៈ ឃុំជៀប ស្រុកអី?

ផលៈ   ស្រុក១៨ហ្នឹងដែរ ។

ឧស្មានៈ អូ!

ផលៈ   ស្រុក១៨ជាមួយហ្នឹង ប៉ុន្ដែឃុំជៀប ។

ឧស្មានៈ ស្រុក១៨ ស្រុកទឹកផុសហ្នឹងដែរ?

ផលៈ   បាទ! ស្រុក១៨ជាមួយគ្នា ។

ឧស្មានៈ ឪពុកឈ្មោះអី?

ផលៈ   ឪពុកខ្ញុំ?

ឧស្មានៈ បាទ!

ផលៈ   ឈ្មោះភួង ។

ឧស្មានៈ ពេលដែលជម្លៀសទៅ លោកពូនិយាយម៉េចថាលោកពូនៅវត្ត?

ផលៈ   បាទ! ខ្ញុំនៅវត្ត ។

ឧស្មានៈ ធ្វើអីនៅវត្តហ្នុង?

ផលៈ   ទៅរៀន រៀនប្រុងយើងថាបួសហ្នឹងណា ។

ខស្មានៈ បួសហើយនៅ?

ផលៈ នៅ! អត់ទាន់បានបួសនឹងគេទេ យើងនៅតូចណា ។

ខស្មានៈ ពូនៅវត្តតាំងពីឆ្នាំណាមក?

ផលៈ ខ្ញុំនៅវត្តពីឆ្នាំ៧០ ឆ្នាំដែលយើងរដ្ឋប្រហារហ្នឹងណា ។ ខ្ញុំមកឆ្នាំ៦០ ឆ្នាំ៧០ខ្ញុំចូលនៅវត្ត ដល់ឆ្នាំ៧៣ជម្លៀសទៅលិច ៧៤មកវិញ ។

ខស្មានៈ វត្តហ្នុង វត្តណាពូ?

ផលៈ វត្តសំប៉ានយើងហ្នឹង ។

ខស្មានៈ វត្តណា?

ផលៈ វត្តសំប៉ានស្គាល់ទេ?

ខស្មានៈ វត្តសំប៉ាន! នៅក្នុងភូមិនេះដែរ?

ផលៈ នៅហ្នឹង វត្តនៅខាងកើត ។

ខស្មានៈ អូ! ហើពេលលោកពូនៅវត្តហ្នុងឪពុកម្តាយពូគេជម្លៀស?

ផលៈ បាទ!

ខស្មានៈ ចុះអ្នកភូមិផ្សេងៗទៀតនោះ?

ផលៈ ជម្លៀសទាំងអស់ ។

ខស្មានៈ មូលហេតុអីបានជម្លៀសអីចឹង?

ផលៈ មូលហេតុដូចទាហានយើងនៅនេះ ទាហាននៅរមាសហ្នឹងគេជម្លៀសឲ្យដកទៅម៉ាផ្នែក ឲ្យដកទៅនៅឯលិចណា ឲ្យផុតពីជិតទាហាន ខ្មែរក្រហមគេកៀយកទៅដាក់ឯហ្នុងប្រក់ បើយហ្នុង ទ័ពតាឡាតហ្នុងណា ។

ខស្មានៈ ឲ្យជិតទាហានម៉េច អត់ទោស អត់ទាន់យល់?

ផលៈ ទាហានកាលសម័យលន់ នល់ យើងនេះណា ក្រែងគាត់ចង់សួរថាអីចឹងប្តុ?

ខស្មានៈ បាទ! ខ្ញុំចង់សួរថាម៉េចបានជម្លៀសហ្នឹងណា?

ផលៈ ហ្នឹងជម្លៀសហ្នឹង កាលហ្នុងខ្មែរក្រហមមិនមានការគៀបសង្កត់នៅលើប្រជាជនខាងក្រៅ ខាងណុះមិនខាងក្នុង ។

ខស្មានៈ ខាងណា ខាងជម្លៀសទៅហ្នឹង?

ផលៈ បាទ! ខាងលន់ នល់ មិនគេខាងក្នុង ខាងទ័ពខ្មែរក្រហមមិនខាងក្រៅ!

ខស្មានៈ បាទ!

ផលៈ   យើងនៅតំបន់ខាងខ្មែរក្រហម ហើយខ្មែរក្រហមត្រូវជម្លៀសយកទៅ?

ឧស្មានៈ ចុះបើអត់ជម្លៀសយ៉ាងម៉េចដែរ?

ផលៈ   អត់ជម្លៀសដឹងយ៉ាងម៉េច បើគេជម្លៀសទៅត្រូវតែទៅហ្នឹងគេ សើច... យើងត្រូវតែទៅនឹងគេ ពិបាកគេចគ្រាប់ផ្លោង ហីនៅក្នុងតំបន់គេត្រូវតែកៀរយកទៅ ។

ប្រពន្ធៈ អីណុះចង់បានយកទៅឯណុះ អីណេះចង់បានយកមកឯណេះ ។

ឧស្មានៈ ហីលោកពូពេលហ្នុង ពេលដែលគេជម្លៀសហ្នុង ពូបានចេញពីវត្តមកហើយ?

ផលៈ   បាទ! ចេញពីវត្តមកតាមម៉ែឪក្រោយគេទេ បានសួរដំណឹងទៅទាន់គាត់នៅទំពតាឡាត់ណុះ ។

ឧស្មានៈ ហើយពូនៅណុះរយៈពេលប៉ុន្មានបានមកវិញ?

ផលៈ   មួយឆ្នាំហ្នុងទៅហ្នឹងទាំងអស់ហ្នឹងទាំងភូមិទាំងអីហ្នឹង ប៉ុនវាទៅផ្ដើមអត់ទាន់បានគ្នាណាវាបែកគ្នាគេនៅដោយគ្រួសារគេ ខ្ញុំនៅដោយគ្រួសារខ្ញុំណា ប៉ុនដូចខ្ញុំបានជំរាបខាងដើមមក៧៩បានរៀបការ ៧៩រំដោះបានហើយវានៅ...ទទួលមានអាវក្រហមផងហីសាធារណរដ្ឋប្រជាមានិតផងក្នុងពេលខែហ្នុងខ្ញុំរៀបការ តំបន់នៅប្រទាញប្រទង់ណា ។

ឧស្មានៈ ហីលោកពូពេលត្រឡប់មកពីទំពតាឡាត់ហ្នុងវិញនៅឆ្នាំណា?

ផលៈ   នៅឆ្នាំ៧៨ ។

ឧស្មានៈ ហីពូត្រឡប់មកវិញនៅឯណាទៅ?

ផលៈ   ត្រឡប់មកវិញនៅហ្នឹងដដែល ។

ឧស្មានៈ នៅតាមភូមិហ្នឹង នៅតាមផ្ទះខ្លួនឯងដែរ ។

ផលៈ   បាទ! នៅក្នុងសហករណ៍ហ្នឹង សហករណ៍ភូមិថ្មីហ្នឹងដដែល វាមិនទាន់ដល់អាយើងហៅថា មិនទាន់ដល់សហករណ៍ ក្រុមសាមគ្គីម៉ារាជហ្នុងនោះ ក្រុមសាមគ្គីទេ ។

ឧស្មានៈ ហីលោកនៅជាមួយឪពុកម្ដាយឬក៏យ៉ាងម៉េច?

ផលៈ   នៅជាមួយឪពុកម្ដាយទេ ។

ឧស្មានៈ ហីបន្ទាប់មកទៀត?

ផលៈ   នៅជាមួយឪពុកម្ដាយរៀនសាលាដដែល រៀនសាលាសម័យប៉ុល ពតយើងនេះ ។

ឧស្មានៈ នៅវត្ត?

ផលៈ   អត់ទេ! រៀននៅក្នុងក្រុមសាមគ្គី តែរៀនក្នុងសាលាសម័យក្រុមសាមគ្គីហ្នឹងដែររៀននៅទួលចំប៉ី ។

ខស្នានៈ ហើចុះវត្តនៅមានសាលាទៀតទេ?

ផលៈ វត្តអត់មានទេចប់ហើយ ។

ខស្នានៈ មានលោកសង្ឃអី?

ផលៈ លោកសង្ឃក៏អត់ដែរពេលនោះអត់មានទេ ។ លោកគេជម្លៀសយកទៅតានីណុះ បងខ្ញុំស្រគត់អស់មួយអន្ត កាលម៉ាជំនាន់ជម្លៀសហ្នឹងគាត់សុគត់បាត់ទៅ ។

ខស្នានៈ ហើលោកពូរៀនបានប៉ុន្មានឆ្នាំ រៀននៅសាលាខ្មែរក្រហមហ្នឹង?

ផលៈ ខ្ញុំរៀនបានអត់ដល់មួយឆ្នាំផងទេ ។

ខស្នានៈ អត់ដល់មួយឆ្នាំទេ?

ផលៈ បាទ!

ខស្នានៈ ហើយាំងម៉េចទៀតទៅ?

ផលៈ ក្រោយរយៈពេលក្រោយមក ក៏ខ្ញុំនិយាយថាសអីចឹងទៅចុះ រយៈក្រោយមកខ្ញុំក៏គេចាត់តាំងឲ្យទៅនៅអីឯណាក៏ខ្ញុំអត់ទាន់បានដឹងដែរណា ប៉ុន្តែគេថា គេឲ្យទៅ ហ្នឹងចូលដល់ដំណាក់សម័យយើងហើយណា សម័យប៉ុល ពតហ្នឹង ។

ខស្នានៈ អាហ្នឹងឆ្នាំណា?

ផលៈ នៅឆ្នាំ៧៥ ។

ខស្នានៈ ឆ្នាំ៧៥ ខែណា?

ផលៈ ខែអត់បានដឹង ។

ខស្នានៈ មុនរំដោះ ឬក៏ក្រោយរំដោះ ខ្មែរក្រហមរំដោះភ្នំពេញណា?

ផលៈ ខ្មែរក្រហមរំដោះបានហើយ ទើបគេស្រាវជ្រាវខ្ញុំហ្នឹងឲ្យទៅ មិនដឹងគេឲ្យទៅកន្លែងណាទេ អត់ទាន់ទៀង ។

ខស្នានៈ ឲ្យចេញពីសាលា?

ផលៈ ចេញពីសាលាហ្នឹងទៅហ្នុង ។

ខស្នានៈ កាលហ្នុងលោកពូអាយុប៉ុន្មានហើយ?

ផលៈ អាយុខ្ញុំកាលហ្នុងវាក្បែរ ១២អីហ្នឹង ប៉ុណ្ណឹង ខ្ញុំនៅក្មេងមែនទែន ។

ខស្នានៈ ហើពីណាដែលយកលោកពូទៅហ្នឹងណា ចេញពីសាលាទៅហ្នឹងណា?

ផលៈ យកទៅហ្នឹងក្មេចអស់ហើយ យកទៅហ្នឹងគេជូន គេអ្នកមកពីចម្ងាយៗ គេមកយកគេមកទទួលម៉ង គេជូនទៅម៉ងអត់បានស្គាល់គេទេ គេជូនទៅលើរមាសយើងនេះណា ។

ខស្នានៈ ហើគេយកទៅទាំងសិស្សសាលាហ្នឹងគេយកទៅទាំងអស់គ្នា ឬក៏យកភាគខ្លះ?

ផលៈ អត់ទេ! គេថាក្នុងមាឃុំគេរើសតែម្នាក់អីចឹងម៉ង ។

ខស្នានៈ ក្នុងមាឃុំ?

ផលៈ បាទ!

ខស្នានៈ ហើលោកពូដូចថាមានគុណសម្បត្តិយ៉ាងម៉េចបានដែលរើសយកលោកពូណា តែម្នាក់ហ្នឹង?

ផលៈ អត់មានគុណសម្បត្តិអីទេ មារាជហ្នុងនោះ ព្រោះគ្មានគុណសម្បត្តិអីឲ្យធំដុំទេ គេរើសត្រង់ថាវណ្ណៈកម្មករ កសិករ វណ្ណៈក្រខ្សត់អីចឹងទៅណា អានេះសម័យប៉ុល ពតគេយកអីចឹង បានគេបញ្ជូនខ្ញុំ ខ្ញុំប្រកែកថាអត់ទៅដែរទេ ប៉ុន្តែអត់ទេមានឈ្មោះឯងហ្នឹងហើយ ត្រូវតែទៅអីចេះ ។

ខស្នានៈ ហើចិត្តលោកពូចង់ទៅទេ?

ផលៈ អត់ចង់ទេ!

ខស្នានៈ ចុះឪពុកម្តាយ?

ផលៈ ឪពុកម្តាយក៏អត់ហ៊ានហាមឃាត់ដែរាជនោះ អាណាហ៊ានហាមឃាត់អត់មានទេ កូនគេថាកូនអង្គការម៉េចនោះ ស្រេចគេចាត់តាំង ចាត់តាំងផ្លូវណា គឺដើរផ្លូវហ្នុង ។

ខស្នានៈ ហើគេយកលោកពូទៅណាទៅលោកពូ?

ផលៈ យកទៅ! ពីហ្នឹងទៅខ្ញុំនៅសាលាលេខ៩ ។

ខស្នានៈ ពេលដែលពូចេញពីភូមិទៅសាលាលេខ៩ហ្នុង ប្រហែលជាក្រោយគេវៃយកភ្នំពេញរយៈពេលប៉ុន្មាន?

ផលៈ យូដែរ! ប្រហែលជាមួយខែអីដែរមើលទៅ ។

ខស្នានៈ ប្រហែលជាមួយខែទេ?

ផលៈ បាទ! យកតំបន់សាលាលេខ៩យើងរំដោះរួចហើយណា សម័យប៉ុល ពតគេកាន់កាប់គេរំដោះបាន គេដាក់កម្លាំងគេហ្នុង ។

ខស្នានៈ បាទ! ហើយឲ្យធ្វើអីនៅសាលាលេខ៩?

ផលៈ សាលាលេខ៩ នៅហ្នុងជាកុមារសំណាក់ទេ សំណាក់ប៉ុនធ្វើពលកម្ម យើងជីរាស់ដីក្នុងចម្ការ បន្ទាយទាហានយើងដាំជាបន្លែបន្ទុកទៅណាស់ ។

ខស្នានៈ ដាំបន្លែ?

ផល: បាទ! ដាំបន្លែហ្នឹងណា យើងជាកុមារទៅដល់សំណាក់នៅកន្លែងហ្នឹងត្រូវធ្វើពលកម្ម យើងនៅកន្លែងណា ត្រូវធ្វើពលកម្មកន្លែងហ្នុងហើយអីចេះ ។

ឧស្មាន: ហើយបន្ទាប់មកទៀតទៅ?

ផល: បន្ទាប់មកទៀតគេបញ្ជូនមកទៀតហើយ ។

ឧស្មាន: បញ្ជូនទៅណា?

ផល: ខ្ញុំនៅហ្នុងប្រហែលមួយអាទិត្យ ។

ឧស្មាន: នៅកន្លែងសាលាលេខ៥ហ្នឹង?

ផល: បាទ! បានគេមកយកទៀត ខ្ញុំនិយាយទៅអត់ស្គាល់ទាំងអស់ រឿងអ្នកដឹកនាំហ្នុងខ្ញុំស្គាល់តិច ព្រោះគេមកយកៗទៅតាមតែគេណា ដឹងឈ្មោះអីគេមកយក...

ឧស្មាន: ក្មេងៗនៅសាលាលេខ៥ហ្នឹងប៉ុន្មាននាក់ទៅ ដែលប្រជុំគ្នានៅហ្នុង?

ផល: តាមខ្ញុំប៉ាន់ស្មានមើលមិនបានរាប់ទេប្រហែលជា២០០ ។

ឧស្មាន: ក្មេងៗហ្នឹងមកពីណាខ្លះ?

ផល: ក្មេងៗហ្នុងទៅគ្រប់ឃុំ ដូចខ្ញុំបានជំរាបខាងដើមថាគេជ្រើសរើសអីចឹងណា ម៉ាឃុំមួយម៉ាភូមិមួយអីចឹងទៅណា តាមភូមិមួយ ម៉ាខេត្តមួយអីចឹងទៅ គេយកទៅប្រជុំគ្នាដាក់ណុះ ។

ឧស្មាន: កន្លែងហ្នុងជាស្អីទៅបានគេយកក្មេងៗទៅប្រមូលផ្តុំនៅហ្នុង?

ផល: ខ្ញុំអត់ដឹងដែរ ។

ឧស្មាន: ឃើញក្មេងដែលនៅហ្នុងពីអាយុប៉ុន្មានដល់អាយុប៉ុន្មាន ចាស់ជាងគេអាយុប៉ុន្មានធំជាងគេណា?

ផល: ធំជាងគេអស់ហើយត្រឹម១៦-១៧ ។

សុជា: ក្មេងបំផុតត្រឹមអាយុប៉ុន្មាន?

ផល: ក្មេងបំផុតត្រឹម១៥ ។

សុជា: អីចឹងកាលហ្នុងពូអាយុប៉ុន្មានដែរ?

ផល: ខ្ញុំកាលហ្នុងទៅវា១២ ទៅពីហ្នឹងទៅណា ។

សុជា: អីចឹងពូក្មេងជាងគេក្នុងចំណោម?

ផល: ក្មេង! អត់ទេមានគេក្មេងជាងខ្ញុំទៅទៀតក៏មិនដឹង សើច... ។

សុជា: អ្នកគ្រប់គ្រងកន្លែងកុមារហ្នុងឈ្មោះអីគេបង?

ផលៈ   កន្លែងគ្រប់គ្រងកុមារដែលបញ្ជូនហ្នឹង?

សុជាៈ បាទ!

ផលៈ   អត់បានស្គាល់គេដែរ គ្រាន់តែទៅរួមរស់ជាមួយគ្នាហ្នឹង មិនបានស្គាល់គេទេណា ។

សុជាៈ បាទ!

ផលៈ   យើងនៅត្រឹមតែមួយអាទិត្យទេណា អត់បានស្គាល់គេទេ ។

សុជាៈ ចុះពូមានស្គាល់អ្នកផ្សេងទៀតដែលនៅជាមួយពូហ្នឹងទេ?

ផលៈ   អ្នកស្គាល់ ។

សុជាៈ ឈ្មោះអី?

ផលៈ   អ្នកស្គាល់ទៅហ្នឹងក៏អត់សូវស្គាល់គេ ស្គាល់តែគ្នាឯងទៅពីហ្នឹងទៅ៣នាក់អី ។

សុជាៈ ឈ្មោះអីគេខ្លះ ។

ផលៈ   ទៅពីឃុំហ្នឹងបានគ្នាតែ៣នាក់ទៀត ៤នាក់ទាំងខ្ញុំ ។

សុជាៈ ឈ្មោះអីខ្លះពូ?

ផលៈ   ឈ្មោះមួយ ឈ្មោះយ៉ាង នៅដូនម៉ៅនេះ មួយសែបក៏នៅដូនម៉ៅដែរ មួយរ៉ាត់ នៅត្រពាំងជុំយើងនេះណា អូនៅរលាំងកែង វត្តរលាំងកែងណា ។

ឧស្មានៈ សព្វថ្ងៃនៅទេ?

ផលៈ   បាត់អស់រលីង អត់មានជួបមួយ ។

សុជាៈ ហើពួកគាត់ហ្នុងបានទៅដល់ភ្នំពេញជាមួយពូដែរ ឬអត់ទេ?

ផលៈ   បាន! បានដូចគ្នា ។

ឧស្មានៈ ហើបន្ទាប់ពីហ្នុងទៀត ទៅណា?

ផលៈ   ខ្ញុំមកនៅបឹងទំពុន ។

ឧស្មានៈ នៅបឹងទំពុន?

ផលៈ   បាទ!

ឧស្មានៈ រយៈពេលប៉ុន្មាន?

ផលៈ   កន្លះខែ ។

ឧស្មានៈ គេឲ្យធ្វើអីនៅបឹងទំពុនហ្នុង?

ផលៈ   នៅហ្នុងដាំបន្លែ ហើដូចថាធ្វើការងារពលកម្មប្រចាំបន្តិចបន្តួចណា អានេះកុមារដូចថាយកទៅដាក់ដីងគេឲ្យធ្វើស្អីៗ ចេះតែថានៅហ្នុងទៅ ។

ឧស្មានៈ ចុះក្មេងៗហ្នុងចេញពីសាលាលេខហ្នុងទៅធ្វើដំណើរដោយស្អីខ្លះ ជិះស្អីទៅ?

ផលៈ ជិះឡាន ។

ឧស្មានៈ ពីណាមកយកហ្នុង?

ផលៈ អត់ដឹងពីណា ឃើញតែឡាន់គេដំរៀបហ្នុង គេហៅឈ្មោះឲ្យឡើង ឡើងនឹងគេទៅ ។

ឧស្មានៈ ហីគេយកទៅទាំងអស់ប្អុអត់ទេ?

ផលៈ យកទាំងអស់អស់ ។

ឧស្មានៈ នៅបឹងទំពុនហ្នុងបន្ទាប់មកទៀតយ៉ាងម៉េចទៀត?

ផលៈ បន្ទាប់មកទៀតនៅហ្នឹងបានកន្លះខែ ។

ឧស្មានៈ ហីទៅឯណាទៀត?

ផលៈ គេបញ្ជូនទៅចូលសាលាយោធា៧០៣ ។

ឧស្មានៈ បឹងទំពុនកន្លះខែ?

ផលៈ បាទ!

ឧស្មានៈ ហីបន្ទាប់មកទៅសាលា...

ផលៈ សាលាយោធា៧០៣ ហើយបានសម័យហ្នុងគេដាក់... ។

ឧស្មានៈ នៅឯណាសាលាយោធា៧០៣ហ្នុង?

ផលៈ នៅខាងណាតាខ្មៅទេ ស្ពានយើងឆ្លងមួយហ្នឹង ។

ឧស្មានៈ ក្បែៗតាខ្មៅហ្នឹងដែរ?

ផលៈ បាទ! ក្បែរតាខ្មៅគ្រាន់តែឆ្លងព្រែកមួយហ្នឹង ។

ឧស្មានៈ គេធ្វើអីនៅហ្នុង?

ផលៈ នៅហ្នុងគេរៀន គេរៀនពីរឿងច្បាប់ទ័ព ។

ឧស្មានៈ ពីណាបង្រៀនហ្នឹង?

ផលៈ ច្បាប់នៅកន្លែងហ្នុងខ្ញុំភ្លេចអស់បាត់ទៅហើយ ប៉ុន្តែកន្លែងហ្នុងពីដើមមកគេថាមាន ឈ្មោះទុយ ឈ្មោះអីអីចឹងទៅណា ប្រធានគេធំៗណា ប៉ុន្តែក្រោយៗមកទៀត ខ្ញុំភ្លេចអស់ហើយអត់បានស្គាល់គេ អត់បានចាំទេណា ។

ឧស្មានៈ ហីរៀនរយៈពេលប៉ុន្មាន?

ផលៈ រៀនហ្នុងបែបជា៦ខែជាង ។

ឧស្មានៈ ៦ខែជាង ហីបន្ទាប់មកទៀត?

ផលៈ ៦ខែជាង គេបិទវគ្គអីចឹងទៅ គេបានប្រជុំកុមារហ្នឹងណា កុមារដែលខ្ញុំទៅរៀនហ្នឹងណា គេហៅប្រជុំអីចឹងទៅ ដល់គេថាអ្នកដែលរៀនចប់បិទវគ្គហើយគេឲ្យមកស្រុក មកភូមិវិញ ។

ខស្នានៈ ពីណាប្រាប់អីចឹង?

ផលៈ គេអ្នកប្រជុំកន្លែងសាលាហ្នុងណា ។

ខស្នានៈ ឈ្មោះអី?

ផលៈ ដឹងឈ្មោះអីទេ បើគ្នាគេគគោគ គជី ដូចថាខ្ញុំវាភ្លេចអស់ដែរទៅហើយ ។

ខស្នានៈ ចុះអាពេលសាលាបិទវគ្គសាលាហ្នុងនៅក្នុងឆ្នាំ៧៥នៅឡើយ ឬក៏ចូលឆ្នាំ៧៦ហើយ?

ផលៈ ចូល៧៦ហើយ ។

ខស្នានៈ នៅខែណាដែរ?

ផលៈ អត់បានចាំ ព្រោះអត់បានចាំទេ ដូចអត់មានគិតអត់មានអីទេយេិងកូនចៅគេណា...

ខស្នានៈ ដើមឆ្នាំ ឬក៏ចុងឆ្នាំ ៧៦ហ្នុង?

ផលៈ ៧៦បែប ទំនងបែបចុងហើយ បើមិនចុង ហ្ហេ! បែបដើមទេ បើមិនដើមពាក់កណ្តាល ប៉ុណ្ណឹង ខ្ញុំអត់បានចាំទេណា ព្រោះថាចាំឯណាបើវាយូដែលឆ្នាំហើយហ្នឹង ខ្ញុំកាលហ្នុងក៏វានៅក្មេងដែរ ។

ខស្នានៈ រួចហើយបន្ទាប់មកទៀតទៅ?

ផលៈ បន្ទាប់មកទៀតគេបានប្រជុំអីចឹងទៅ គេប្រជុំថាអ្នកណារៀនចប់ហើយ គេឲ្យមកស្រុកមកភូមិវិញក៏នាំគ្នាអរទៅណា នាំគ្នាអរដល់បញ្ជូនៗទៅត្បូង បញ្ជូនទៅនៅឯព្រែកហូរ បញ្ជូនទៅហ្នឹងវាចេះ... ។

ខស្នានៈ បញ្ជូនទៅទាំងអស់គ្នានៅហ្នុង?

ផលៈ អត់ទេបែកគ្នា! បែកគ្នាត្រឹមហ្នុងហើយ ខ្លះក៏បែកទៅអង្គភាពផ្សេង ខ្លះក៏បែកផ្សេងចែកគ្នាគ្រប់ផ្នែក ។

ខស្នានៈ ហើលោកត្រូវទៅកន្លែងព្រែកហូរហ្នឹង?

ផលៈ បាទ! ហ្នឹងអាពួកទៅពីហ្នឹងប៉ុន្មាននាក់ទាំងអស់គ្នាក៏បែកគ្នាបាត់តាំងពីថ្ងៃហ្នុងមករហូតពួកដែលនៅហ្នឹងណា ពួកដែលទៅ ដែលស្គាល់គ្នា៣-៤នាក់ហ្នឹង បាត់រហូតអត់ដែលមានជួបគ្នាទេ រហូតដល់រត់មកដល់រាល់ថ្ងៃទៀត ។

ខស្នានៈ ហើយលោកពូគេឲ្យទៅនៅធ្វើអីព្រែកហូរហ្នុង?

ផលៈ   នៅឯណុះធ្វើស្រែប្រាំង ធ្វើស្រែប្រាំងធាក់រហាត់ធាក់អី ដាក់ទឹកជាមួយកងនារីកងអី គេហ្នុងណា ដេញចាបដេញអីអីចឹងទៅណា ។

ខស្នានៈ ហើយក្មេងប៉ុន្មានទៅដែលយកទៅព្រែកហូរហ្នុង?

ផលៈ   អត់បានចាំទេ! ២, ៣ក្រុមណុះ វាច្រើនដែរ ។

ខស្នានៈ អត់ដឹងចំនួនទេ?

ផលៈ   អត់ដឹងចំនួនទេ ។

ខស្នានៈ ពីណាប្រធាននៅព្រែកហូរហ្នុង?

ផលៈ   អត់បានចាំទេ និយាយទៅអត់បានចាំម៉ង រឿងចាំ ចាំតិច ។

ខស្នានៈ ហើគេឲ្យពូធ្វើកិច្ចការអីខ្លះនៅព្រែកហូរហ្នឹង?

ផលៈ   នៅហ្នុងដូចខ្ញុំថាអីចឹង ដូនកាលដើររកកណ្តុរស៊ីស្រែប្រាំងអីចឹងទៅ ហើម្យ៉ាងទៀតធាក់ទឹករហាត់អីចឹងទៅ ហើយដេញចាបអីចឹងទៅតែអីប៉ុណ្ណឹងទេដែនការគេ… ។

ខស្នានៈ បងនៅព្រែកហូរហ្នុងគេហៅអង្គភាពអីដែរ?

ផលៈ   អង្គភាពកុមារ ។

ខស្នានៈ កុមារហ្នឹងមានឈ្មោះទេ?

ផលៈ   គេហៅកុមារឈានមុខ ប៉ុនកុមារហ្នឹង…ធ្វើស្រែនៅឡើយទេ ប៉ុនគេឲ្យឈ្មោះថាកុមារឈានមុខ ។

ខស្នានៈ ហើយបន្ទាប់មកទៀតពូ?

ផលៈ   បន្ទាប់មកទៀតគេបញ្ជូនមកនៅដល់ដំណាក់កាលបញ្ជូនមកនៅព្រៃសរ ព្រៃសរមកត្បូងពោធិ៍ចិនតុង ខាងណាទេខ្ញុំភ្លេចអស់… ។

ខស្នានៈ អីចឹងពូនៅព្រែកហូររយៈពេលប៉ុន្មានបានមកនៅព្រៃសរ?

ផលៈ   អត់បានចាំ អត់បានចាំអាកំណត់ថាយើងនៅៗអីអត់បានចាំណា ។

ខស្នានៈ ហើយមកព្រៃសរប្រហែលជាខែណា ឆ្នាំណា?

ផលៈ   អត់បានចាំភ្លេចអស់រលីង អត់បានចាំអារឿងខែ អារឿងថ្ងៃហ្នឹងណា ។

ខស្នានៈ នៅព្រៃសរហ្នុងយកមកទាំងអស់គ្នា ឬអត់ទេ?

ផលៈ   យកមកទាំងអស់គ្នាកុមារហ្នឹង ។

ខស្នានៈ នៅទាំងអស់គ្នាដែលកុមារបញ្ជូនទៅព្រែកហូរហ្នឹងហើយ បកមកព្រៃសរទាំងអស់គ្នាហ្នឹង?

ផល: បាទ! ទាំងអស់គ្នា ។

ខស្នានៈ ហើបន្ទាប់មកទៀតនៅព្រៃសរហ្នឹងឲ្យធ្វើអី?

ផល: នៅព្រៃសរហ្នឹងក៏ធ្វើស្រែដែរអាហ្នឹងណា នៅព្រៃសរធ្វើស្រែហ្នឹងមានអ្នកកាន់ក្តាប់ហ្នឹងជាអ្នកពិការទៀត ។

ខស្នានៈ ឈ្មោះអី?

ផល: ឈ្មោះចយ ។

ខស្នានៈ ចយហ្នឹងជាប្រធានស្អីទៅ?

ផល: ប្រធានកុមារ ប៉ុនអ្នកពិការ ពីការអីចឹងទៅ គាត់ពិការគាត់ខ្វិន គាត់គ្រាន់តែម៉ាដើរបាន គ្រាន់ម៉ាដឹកនាំកុមារទៅណា គ្រាន់តែប៉ុណ្ណឹងទេ ។

ខស្នានៈ ហើចុះលើចយទៀតមានឈ្មោះអី?

ផល: លើទៀតអត់បានដឹង ។

ខស្នានៈ មេធំជាងគេណា?

ផល: អើហ្នឹងអត់ដឹង ។

ខស្នានៈ គេឲ្យធ្វើអីទៅនៅព្រៃសរ?

ផល: នៅព្រៃសរដូចខ្ញុំថាអីចឹងធ្វើស្រែ ដកស្ទូងជាមួយកងនារីខ្លះអីចឹងទៅ គាត់អ្នកដឹកនាំកុមារគាត់ពិការហ្នឹងចេះតែដឹកនាំកុមារហ្នឹងទៅណា ។

ខស្នានៈ ព្រៃសរហ្នឹងមានឈ្មោះទៀត ជាមន្ទីរ ឬក៏អង្គភាពគេដាក់យ៉ាងម៉េច ឈ្មោះកន្លែងហ្នឹងណា?

ផល: បាទ! មណ្ឌលកុមារដដែល កន្លែងហ្នុងអត់ដឹងថាមន្ទីរថាម៉េចអត់ដែល អត់មានឈ្មោះផង អត់មានទេគ្រាន់តែកងកុមារដដែល ខ្ញុំទៅនៅនឹងណាដែលខ្ញុំឈានជើងទៅនៅកុមារ ដដែល នៅកងកុមារដដែល ប៉ុនមិនដឹងកន្លែងហ្នុងគេដាក់ឈ្មោះថាម៉េច គេថាបញ្ជូនមកដល់កន្លែង ដល់កន្លែងព្រៃសរ គ្រាន់តែប្រាប់ប៉ុណ្ណឹង ឲ្យខ្ញុំថាកន្លែងហ្នុងមានឈ្មោះថាម៉េចក៏ខ្ញុំអត់ហានថាដែរណា ព្រោះឃើញមន្ទីរអី ក៏មិនទាន់ដឹងថាមន្ទីរអីដែរ ។

ខស្នានៈ ពូនៅរយៈពេលប៉ុន្មាននៅព្រៃសរហ្នុង?

ផល: ទេ! នៅដូចតិចដែលទេ ។

ខស្នានៈ ប្រហែលប៉ុន្មានខែដែរ?

ផល: ប្រហែលជាមួយខែកន្លះ ពីរខែអីប៉ុណ្ណឹងទេមើលទៅ ។

ខស្មានៈ ហើយបន្ទាប់មកទៀតទៅ?

ផលៈ បន្ទាប់មកគេបញ្ជូន ។

ខស្មានៈ បញ្ជូនមក...?

ផលៈ គេយកកុមារគេបញ្ជូនមកទៀត ។

ខស្មានៈ ដកទាំងអស់ឬអត់?

ផលៈ ដល់តែពេលហ្នឹងរបៀតរប៉ុយហើយ បាត់ពាក់កណ្ដាល នៅពាក់កណ្ដាល ឃើញពាក់កណ្ដាល កាន់តែបាត់អស់ទៅ ។

ខស្មានៈ បាត់ទៅណាដែរ?

ផលៈ បាត់មិនដឹងទៅខាងណា ចេះតែបែកគ្នាបន្តបន្ទាប់ មកម៉ាដំណាក់ឃើញចំនួនថា១០០ ដល់មកលើកក្រោយទៀតឃើញតែ៥០ មកលើក្រោយទៀតឃើញតែ២០អីចឹងទៅណា ចេះតែបែកគ្នាអស់ដឹងគេចាត់តាំងទៅខាងណាវាអីចឹងណា ។

ខស្មានៈ ហើលោកពូត្រូវគេចាត់តាំងទៅណាទៀត?

ផលៈ ចាត់តាំងមកភ្នំពេញ ។

ខស្មានៈ ចាត់តាំងមកនៅភ្នំពេញឬ?

ផលៈ បាទ!

ខស្មានៈ នៅកន្លែងណា?

ផលៈ នៅកន្លែងយើងមន្ទីរ... ។

ខស្មានៈ មន្ទីរហ្នឹងឈ្មោះមន្ទីរអីកាលជំនាន់ហ្នឹង?

ផលៈ មន្ទីរស-២១ នឹងឈានមកដល់ហើយ ដំណាក់កាលដែលខ្ញុំដើរណា ខ្ញុំរាយរ៉ាប់ប្រាប់ទាំងអស់មកហើយ ។

ខស្មានៈ ហើមកនៅមន្ទីរស-២១ឆ្នាំណាទៅ?

ផលៈ ឆ្នាំដូចមិនសូវបានចាំទេ ។

ខស្មានៈ ហើយពីណាបញ្ជូនមកហ្នឹង?

ផលៈ កន្លែងកងកុមារគេហ្នឹងគេបញ្ជូនមក ប៉ុនដឹងឈ្មោះណាគេបញ្ជូន បើគ្រាន់តែគេថា គេឲ្យមកណា ។

ខស្មានៈ ហើមកប៉ុន្មាននាក់ពីព្រៃសរមក?

ផលៈ មកប៉ុន្មានទេ ប្រហែល១៥នាក់ ។

ខស្មានៈ ១៥នាក់?

ផលៈ បាទ! ប៉ុនមិនសូវស្គាល់ភ្លេចឈ្មោះគេអស់បាត់ហើយ ។

ខស្មានៈ មានចាំខ្លះទេ?

ផលៈ អត់ចាំទេ! បាត់អស់ហើយ ភ្លេចអស់បាត់ហើយ ។

ខស្មានៈ មានស្រុកកំណើតក្បែរៗគ្នាអត់?

ផលៈ អត់! អត់មាននៅស្រុក ទីឆ្ងាយៗណាស់ ដល់ខ្ញុំមកបែកគ្នាយូអីចឹងទៅ អត់ស្គាល់គេណា បំភ្លេចចោលអស់ទៅណា វាលែងថាអ្នកនេះឈ្មោះនេះអ្នកនោះឈ្មោះនោះអត់ដូចថាយើងបំភ្លេចចោលអស់ទៅ យើងដូចថាមិនយកចិត្តទុកដាក់អារឿងចងចាំអីណា ។

ខស្មានៈ ក្មេងៗបើគេយកចេញពីព្រៃសរមកស-២១ហ្នឹង គេមើលបុគ្គលិកលក្ខណៈយ៉ាងម៉េចទំ?

ផលៈ ដឹងគេមើលម៉េច ។

ខស្មានៈ ឃើញយើងយ៉ាងម៉េចបានគេហៅមក?

ផលៈ ដឹងម៉េចបើគេបញ្ជូនមកហ្នឹង មិនដឹងគេមើលឃើញអាម៉េច ។

ខស្មានៈ ហើយពូមកនៅស-២១ហ្នឹង ពេលដែលលោកពូមកដល់ស-២១ហ្នឹង ពេលដែលដំបូងដែលទើបតែកើតស-២១ ឬក៏ស-២១មានមុនដែលលោកពូទៅដល់ហ្នឹង?

ផលៈ ដឹងជាមានពីឆ្នាំណាមកទេ មកដល់ឃើញគេកាន់ការអីចឹងស្រាប់ៗ ។

ខស្មានៈ ពូអាចនឹងឆ្នាំមើលដែលលោកពូមកនៅស-២១អាចប្រហែលជាឆ្នាំណា?

ផលៈ ចាំមើល៧៥ ក្នុងអំឡុង៧៥ខ្ញុំចូលសាលាយោធា ពាក់កណ្តាល៧៥យើងទៅពីហ្នឹងទៅទៅដលហ្នុង៧៦, ៧៧ ។ ដល់៧៧អីចឹងទៅដល់ទៅនៅខ្ញុំជាអត់បានចាំអារឿងទៅនៅព្រៃកហូរប៉ុន្មានឆ្នាំ ទៅនៅព្រៃសរប៉ុន្មានឆ្នាំវាវាក់ត្រង់ហ្នឹងណា វាវាក់វាភ្លេចអស់បាត់ទៅ អ្នកណាទៅចាំបាន ហើយរាល់ថ្ងៃសួរប្រវត្តិរូបធ្វើពីឆ្នាំណាមកទល់នឹងឆ្នាំណាក៏ខ្ញុំភ្លេចអស់ហើយបាត់ មិនដឹងថ្ងៃទីប៉ុន្មាន ។

ខស្មានៈ បាទត្រូវហើយ! ហើមកនៅស-២១ហ្នឹងគេឲ្យលោកពូធ្វើអី?

ផលៈ ខ្ញុំហ្នឹងវាអត់មានដំណែងអីគេឲ្យធ្វើអីធំដុំទេ ជួនកាលគ្រាន់តែយាម យាមមើលការខុសត្រូវដូចថាអ្នកទោសអ្នកអី អីចឹងទៅណា គ្រាន់តែប៉ុណ្ណឹងទេ មើលដូចថាដើរមើលការខុសត្រូវគេអីចឹងទៅណា ។

ខស្មានៈ ពីណាប្រធាននៅស-២១ហ្នុង?

ផល: ពីដើមគេឲ្យឈ្មោះថា ហ៊ា មួយ...។

ខស្មានៈ ហើមួយទៀត?

ផល: មួយទៀតឈ្មោះប៉េង ខ្ញុំចាំតែពីនាក់ហ្នឹង។

ខស្មានៈ ចុះក្រៅពីហ៊ា, ប៉េងហ្នឹងមានអ្នកណាទៀតជាមេហ្នឹងណា?

ផល: អត់! មានតែមេក្រុមមេអី ត្រង់តែគេចាត់តាំងប្រព័ន្ធគេស្អីៗផ្សេងទៀតខ្ញុំអត់ដឹងទេណា ដឹងអ្នកណាទៅមេណា អ្នកណាទៅមេណី ខ្ញុំអត់ដឹងទេ គ្រាន់តែស្គាល់ឈ្មោះថាប្រធានមន្ទីរឈ្មោះអ៊ីចឹង ហើយបានឃើញទាំងមុខគាត់ដែរ។

ខស្មានៈ ហើពូយាមហ្នឹងយាមម៉េច ដូចថាយាមនៅកន្លែងណា?

ផល: យាមនៅកន្លែងដែលគេមានអ្នកដែលគេចាប់ គេជំរិតយកទៅហ្នឹងគេឲ្យយើងយាម។

ខស្មានៈ យាមហ្នឹងយាមតាមបន្ទប់ ឬក៏យាមនៅ ដាក់វេនយាមនៅកន្លែងណាដែល...?

ផល: យាមវាមានពីរប្រភេទជួនកាលយាមមើលការខុសត្រូវអ្នកផ្ទាល់អ៊ីចឹង ជួនកាលយើងយាមតែតាមផ្លូវទីសាធារណៈផ្សេងអ៊ីចឹងទៅ តាមការគេចាត់តាំងណា គេចាត់តាំងឲ្យយើងយាមផ្លូវ យាមផ្លូវ ចាត់តាំងឲ្យយើងធ្វើអីធ្វើហ្នុងទៅ យើងមានសិទ្ធិណាប្រកែកនឹងគេ។

ខស្មានៈ ចុះភាគច្រើនលោកពូយាមនៅកន្លែងណា?

ផល: ភាគច្រើនយាមនៅកន្លែងហ្នុងម៉ង។

ខស្មានៈ នៅកន្លែងហ្នុងម៉ង?

ផល: បាទ! គ្រាន់តែយើងយាមមើលការខុសត្រូវដូចថា២នាក់, ៣នាក់, ៥នាក់អ៊ីចឹងទៅតែប៉ុណ្ណឹងទេ។

ខស្មានៈ យាមហ្នឹងគេឲ្យតួនាទីសំខាន់ ភារៈកិច្ចពេលយាមហ្នុងគឺស្អីទៅ?

ផល: រឿងគេឲ្យយាមតួនាទីពេលហ្នុង គ្រាន់តែថាគេឲ្យយើងយាម គ្រាន់តែថាមើលការខុសត្រូវខ្លាចក្រែងលោរត់បាត់ ឬមួយក៏មានការឈឺក្រុនស្លាប់រស់ឲ្យយើងដឹងមានការរត់រួចតែប៉ុណ្ណឹងទេ ត្រង់ឲ្យយើងធ្វើសកម្មភាពលើរូបរាងកាយគេគ្មានទេ។

ខស្មានៈ អ៊ីចឹងបើអ្នកទោសឈឺស្លាប់ហ្នឹងត្រូវយ៉ាងម៉េច លោកពូមើលអ្នកទោសហ្នឹងគឺយ៉ាងម៉េច?

ផលៈ យើងរាយការណ៍ប្រាប់គេទៅ បើយើងអត់រាយការណ៍យើងមានទោសទៀត ថាយើងលួចសម្លាប់អ្នកទោសក៏សឹងថាបាន យើងត្រូវទទួលពិន័យទោស ជំនួសអ្នកទោសក៏មានដែរ បើយើងភ្លាមយើងរាយការណ៍ឲ្យគេភ្លាម ។

ដារ៉ាៈ បងច្រើនតែរាយការណ៍ជូនអ្នកណា?

ផលៈ បាទ! រាយការណ៍ អស់....SideA......

SideB

ផលៈ ឈ្មោះគន ។

ឧស្មានៈ គាត់នៅរស់ទេ?

ផលៈ អត់ទេក្នុងសម័យហ្នុង គាត់ដឹងសាងអំពើអីមួយទេណា ខ្ញុំមិនបានដែលរឿងកស្តុតាងហ្នឹង ក៏ក្នុងមន្ទីរហ្នឹងគេចាប់ដាក់គុក ដោយនៅក្នុងហ្នឹងដែរ គាត់ត្រូវស្លាប់នៅក្នុងគុកហ្នុងអាដែលប្រធានក្រុមរបស់ខ្ញុំហ្នឹងណា គាត់អត់មានបានរស់ទេ ។

សុជាៈ គាត់ស្លាប់នៅក្នុងឆ្នាំណាដែលបង?

ផលៈ ស្លាប់ហ្នឹងដឹងឆ្នាំប៉ុន្មានដែរខ្ញុំអត់បានដឹងអារឿងហ្នឹងទេ ប៉ុនអារឿងស្លាប់មិនដឹងរស់មិនដឹង ប៉ុន្តែប្រាកដតែគេចាប់ដាក់គុក ។

សុជាៈ ដឹងប្រាកដតែគេចាប់ដាក់គុក?

ផលៈ បាទ! ចាប់ដាក់គុកក្នុងហ្នឹងដែរ ។

ដារ៉ាៈ អីចឹងប្រធានក្រុមបងហ្នឹងចាប់ដាក់គុកគាត់មានកំហុសអី?

ផលៈ ដឹងមានកំហុសអី ព្រោះខ្ញុំមាននាទីត្រឹមតែយាមហ្នឹងដែរ ។

សុជាៈ បងបានយាមប៉ះគាត់ទេ?

ផលៈ យាមអត់ប៉ះទេ ប៉ុន្តែយើងចាប់ថ្មីៗ គេបញ្ជូនដាក់កន្លែងផ្សេង គេអត់ឲ្យក្នុងក្រុមគ្នីគ្នាឯងហ្នឹងឃើញ បញ្ជូនទៅផ្សេង ។

សុជាៈ ហើយបងបានឃើញប្រធានក្រុមបងនៅក្នុងមន្ទីរឃុំឃាំងហ្នឹងយូទេ?

ផលៈ ហ្នឹងហើយ!

សុជាៈ នៅយូទេ?

ផលៈ អត់យូប៉ុន្មានទេ ។

សុជាៈ ហើយគេបញ្ជូនចេញទៅ?

ផលៈ អត់! អត់ដឹងទេ អត់ដឹងគេបញ្ជូនចេញទៅណាទៅណីទេ ប៉ុនកន្លែងនេះ តែពួកធ្វើការ
កន្លែងហ្នុង តែចាប់ហើយកម្រួចខ្លួនណាស់ទាំងរូបគេទាំងរូបខ្ញុំ ទាំងអស់ទូទៅ ។

សុជាៈ មិនរួចទៅណាវិញទៅបង?

ផលៈ គេយកសម្លាប់ចោល?

ខស្នានៈ គេសម្លាប់ចោល! គេសម្លាប់នៅឯណាដែរ?

ផលៈ ដឹងគេសម្លាប់យកទៅណាបើឃើញតែគេទៅទៅ គេអ្នកធំៗណា គេដាក់ទាំងឡានទៅ
បាត់ៗអស់ទៅ ។

ខស្នានៈ ចុះក្នុងម៉ោពេលដែលបងយាមនៅកន្លែងហ្នុង បងដែលជួបមនុស្សដែលបងស្គាល់គ្នាត្រូវ
ចាប់យកទៅដាក់ហ្នុងអី?

ផលៈ អត់ដែរស្គាល់ទេ!

ខស្នានៈ ដែលយាមប៉ះអ្នកស្គាល់ទេ?

ផលៈ អត់ដែរស្គាល់ទេ! ដូចថាមកពីណេះមកពីណុះអីចឹងមក ។

ដារ៉ាៈ អីចឹងបងយាមនៅខាងក្នុង ឬខាងក្រៅបង?

ផលៈ យាម?

ដារ៉ាៈ បាទ!

ផលៈ ជួនកាលខាងក្នុងទៅជួនកាលខាងក្រៅអីទៅ ។

ដារ៉ាៈ ខាងក្នុងបងសំដៅកន្លែងណាខាងក្នុង?

ផលៈ តាមគេចាត់តាំង ។

ដារ៉ាៈ អត់ទេ! កន្លែងដែលបងយាមខាងក្នុង ចង់សួរបងថានៅកន្លែងអាគារគុក ឬក៏...?

ផលៈ អាគារអ្នកដែលគេដាក់អ្នកទោសហ្នុងនោះ ។

ដារ៉ាៈ តាមបន្ទប់តាមអីហ្នុងឬ?

ផលៈ បាទ!   បើគេចាត់តាំងទៅកន្លែងណា យើងទៅធ្វើការឲ្យគេកន្លែងហ្នុងទៅយើងប្រឆាំង
គេធ្វើម៉េចបាន អត់បានទេ ។

ខស្នានៈ ចុះបងឃើញសភាពអ្នកទោសយ៉ាងម៉េចទៅ?

ផលៈ ឃើញវាលំបាកហ្នុងហើយ ។

ខស្នានៈ ឃើញស្អីខ្លះដែលបងគិតថាលំបាក?

ផល: លំបាកអារឿងថាមនុស្សយើងយកមកហើយ ដាក់គេក្នុងទោសក្នុងអីអីចឹងទៅ ដល់ពេលដែលយើងនៅការពារ យើងនៅធ្វើការកន្លែងហ្នឹងអីចឹងទៅ ដល់គេយកសួរចម្លើយសួរអីចឹងទៅ គេវៃគេអីអីចឹងទៅ វាឃើញលំបាកដែរ មកវិញអីចឹងទៅមានគេវៃមានគេអីចឹងទៅវារបេករបកអីចឹងទៅ វាក្រទីក្រទួលអីចឹងទៅយើងក៏លំបាកមើលប៉ុន្តែយើងក៏មិនដឹងគេចវេសទៅឯណា ។

សុជា: ហីពូដែលឃើញគេវៃអ្នកទោសទេ?

ផល: អត់ដែលឃើញទេ ។

សុជា: តើហេតុអីបានពូដឹងថាគេធ្វើបាបអ្នកទោស?

ផល: ម៉េចមិនដឹងបើគេយកមកវិញ មិនមានស្លាកស្នាមរបួសមកវិញ យកមកប្រគល់ឲ្យយើងអ្នកមើលការខុសត្រូវហ្នឹងវិញ ។

សុជា: ហើយអ្នកទោសហ្នឹងដែលនិយាយប្រាប់បងពីការលំបាករបស់គេទេ?

ផល: និយាយអីចឹងដែរ ប៉ុន្តែថានិយាយទៅក៏យើងមិនដឹងជាជួយរបៀបម៉េច ហើយយើងក៏មិនដឹងជាថារបៀបម៉េច ។

សុជា: គេនិយាយថាម៉េចខ្លះ?

ផល: គេនិយាយៗថាពិបាក មិនដឹងជាខុសស្អីផង និយាយតែនិយាយអីចឹង មិនដឹងខុសស្អីផងយកមកដាក់ទោសអីចឹងទៅ ។

សុជា: ហីក្នុងចំណោមអ្នកទោសម្នាក់អីចឹង គេយកទៅសួរចម្លើយប៉ុន្មានដង?

ផល: ប៉ុន្មានដងជួនកាលគេយកទៅសួរជួនកាលខ្លះទៅ ក៏គេយក៤ដង ខ្លះក៏គេយក៤ដង ខ្លះគេយក៣ដង ខ្លះគេយករហូតដល់៥ដងអីចឹងទៅ ។

សុជា: ហើយបន្ទាប់ពីសួរចម្លើយមកគេយកទៅណាទៀត?

ផល: ដឹងគេថាគេបញ្ជូន ដឹងបញ្ជូនទៅខាងណាទៀត ដឹងគេបញ្ជូនយកទៅមន្ទីរណាទៀតក៏មិនដឹងដែរណា គេថាបញ្ជូនៗហើយ យើងដឹងតែគេបញ្ជូនហើយ ដឹងបញ្ជូនទៅទីកន្លែងណា ។

សុជា: ចុះពូគិតខ្លួនឯងថាគេបញ្ជូនចេញហ្នឹង គេបញ្ជូនទៅម៉េចអ្នកទោសហ្នឹង?

ផល: គិតខ្លួនឯង គិតខ្លួនឯងទើបហ្នឹងដឹងយើងរំដោះរួចបានដឹងថា អូ! បញ្ជូនទៅមិនមែនបញ្ជូនសហករណ៍វិញទេ ឬមួយក៏គេបាននិយាយថា គេសួរសម្លើយរួចគេធ្វើការរួចគេបញ្ជូន បានន័យថាគេបញ្ជូនទៅសហករណ៍វិញ រួចទៅទីកន្លែងវិញ ហើយខ្ញុំក៏អត់

បានដឹងដែរម៉ោរាជហ្នុងណា ដល់ទើបសម័យរំដោះរួច បានដឹងថាបញ្ជូនមកសុទ្ធតែសម្លាប់ចោល អាហ្នឹងបានទើបនឹងដឹងបច្ចុប្បន្នហ្នឹង ។

ឧស្មានៈ ម៉េចបានដឹង?

ផលៈ បានដឹងចុះយើងរាល់ថ្ងៃមិនដឹង បើក្បាលគរគោកគរដីនោះនិយាយម៉េចថាមិនដឹង ហើរាជរដ្ឋាភិបាលយើងរាល់ថ្ងៃ គាត់មិនចាជាកាសែតគរគោកគរដីសម្រាប់យើងមើល យើងមិនដឹង កាលគេថាបញ្ជូនទោសបាករណ៍ បញ្ជូនទៅន្លែងនេះកន្លែងនោះ អ្នកនេះរួចទោសហើយ គេឲ្យទៅវិញ ។

ឧស្មានៈ គេប្រាប់យើងអ្នកយាមអីចឹង?

ផលៈ បាទ!

សុជាៈ ហើអ្នកមកយកហ្នុងមិនមែនជាអ្នកយាមទេបង?

ផលៈ មិនមែនទេ! គេបញ្ជូនទៅតាមហ្នឹងទៅតែទាំងអស់ទៅទៀតទៅ ដឹងគេបញ្ជូនយកទៅដាក់ឯណាដាក់ឯណីខ្ញុំអត់បានដឹងទេ ។

ឧស្មានៈ ចុះវេណយាមគេឲ្យលោកពូយាមយ៉ាងម៉េច?

ផលៈ យាមៗពេលយប់ពេលថ្ងៃអីចឹងទៅ ។

ឧស្មានៈ ក្នុងមួយថ្ងៃមួយយប់អីចឹងប៉ុន្មានវេណ?

ផលៈ ពីរ!

ឧស្មានៈ ពូយាមពីម៉ោងប៉ុន្មានដល់ម៉ោងប៉ុន្មាន?

ផលៈ ពីម៉ោង៦ល្ងាចដល់ម៉ោង១យប់ ហើនុយដេកចុយម៉ារាយ ស៊ើច...

ឧស្មានៈ ហើចុះថ្ងៃពូមានយាមទៀតទេ?

ផលៈ ថ្ងៃយើងស៊ីបាយរួចចូលដូរគេវិញ ។

ឧស្មានៈ ម៉ោងប៉ុន្មាន?

ផលៈ ចូលដូរម៉ោង១វិញ គេសម្រាក ដល់ម៉ោង៦ល្ងាចបានគេដូរវិញ ។

ឧស្មានៈ ហើយពូអាចដូចថាពូអង្គុកអី អាចនិយាយលេងជាមួយអ្នកទោសនៅហ្នុងបានទេ?

ផលៈ និយាយគេឲ្យនិយាយបាន ប៉ុន្តែរឿងនិយាយការម៉េចៗអត់បានទេ គេនិយាយគេថាឲ្យយើងចេះតែលួងលោមទៅ ចេះតែ...ទៅណាកុំឲ្យអ្នកទោសហ្នុងកើតទុក្ខ ដើម្បីគេយកទៅសួរចម្លើយអាហ្នឹងការងារគេផ្សេង អ្នកយាមគេឲ្យចេះធ្វើនយោបាយសម្រាប់អ្នកទោសអារឿងដែលគេយកទៅអាហ្នឹងការងារគេផ្សេង ។

ខស្មានៈ ចុះគេឲ្យលោកពូនិយាយក្នុងនិយាយក្នុងន័យថានិយាយលួងលោមអីចឹង?

ផលៈ អ៊ឺ!

ខស្មានៈ លួងលោមយ៉ាងម៉េចខ្វះ?

ផលៈ យើងគ្រាន់តែថាអីចឹង គេបញ្ជូនទៅ គេឲ្យមកផ្ទះមកអីវិញ អីចឹងទៅតាមអាការដែលគេថា ការដែលយើងឃើញអីចឹងណា ការដែលយើងឃើញថាពេលគេចាប់ ទៅគេឲ្យមកផ្ទះវិញ ឃើញតែមកបាត់ៗអស់មក យើងមិនដឹងគេយកទៅកន្លែងណា គេបញ្ជូនទៅកន្លែងណា គេថាឲ្យទៅសហករណ៍វិញគេឲ្យទៅអង្គភាពវិញ ពុំតែអីចឹង ហើយខ្ញុំមិនបានទៅតាមមើលឯណា បើដែនការគេឲ្យតែទៅហ្នឹង យើងដើរបាត់អាហ្នឹងដែនការគេទៀត ។

ខស្មានៈ ចុះបើនិយាយក្រៅពីនិយាយអីចឹងបានទេ និយាយដូចសួរសុខទុក្ខ ស្រុកកំណើតនៅឯណា?

ផលៈ ជីមិនបានស្រុកកំណើត...។

ខស្មានៈ សួរអីផ្សេងៗទៀត?

ផលៈ អារឿងសួរស្រុក សួរកំណើតអាហ្នឹងបានថាពិបាកដែរ ។

ខស្មានៈ ពិបាកម៉េចទៅ?

ផលៈ ពិបាករឿងសួរអីចឹងៗវាពិបាកដែរ ។

សុជាៈ គេហាមឃាត់ប៉ុបង?

ផលៈ គេហាមឃាត់ គេអត់ឲ្យសួរអីច្រើនអារឿងអីចុងៗទេ ។

ខស្មានៈ បើនិយាយ ក្នុងនិយាយលួងលោម?

ផលៈ អើ! បើនិយាយដូចថាឥឡូវគេថាឲ្យធ្វើអីចឹងទៅ ដូចថាឥឡូវក្នុងដែនការគេហ្នឹងគេធ្វើម៉េចៗគេឲ្យលួងគេឲ្យលោមក្នុងការងារហ្នឹងអីចឹងទៅយើងគ្រាន់ថាវាអត់អីអីចឹងទៅ កុំឲ្យអ្នកទោសហ្នឹងមានការថាម៉េចច្រួលច្របល់ច្រើនយើងអាចនិយាយលេងបាន តែអាក្នុងដែលយើងនិយាយខុសឆ្គង កាលណាគេយកអ្នកទោសយកសួរសចម្លើយអីចឹងណា យកអ្នកទោសសួរចម្លើយជូនកាលក្នុងបញ្ជីហ្នឹងវាមានច្រើនណាស់ អ្នកយាមទៅជាប់គុកជិន្ទួសវាមានច្រើន ។

ខស្មានៈ ហេតុអី?

ផលៈ ហេតុអីបានតែជាប់ អាហ្នុងចេះតែថា វាជាប់ខបមាថា យើងសួរលិចសួរកើត ដល់តែក្នុងឯកសារដែលគេយកទៅសួរចម្លើយអីចឹង ទៅអ្នកទោសហ្នឹងនេះទៅឆ្លើយដាក់យើង ដល់ឆ្លើយដាក់យើង យើងមានឈ្មោះ គេចាប់យើងទៀត វាអីចឹង មិនមែនថាស្រេចយើងធ្វើតាមអីពើចិត្តទេណា តែមានគេយកទៅសួរចម្លើយអីចឹងណា សួរចេញជាឯកសារអីចឹងណា តែឃើញក្នុងហ្នឹងគេចាប់យើងទៀត ហីគេវ៉ៃយើងទៀត គេធ្វើបាបយើងពេលហ្នុងទៀត ។

ខស្នានៈ ចុះដែលមានករណីហ្នឹងដាក់ស្ដែងកើតឡើងទេ?

ផលៈ មាន!

ខស្នានៈ ឈ្មោះអីដេលគេចាប់ហ្នុង?

ផលៈ ឈ្មោះដែង ឈ្មោះវាមាន អ្នកចាប់ក៏វាមាន មានដូចថាយើងលាក់ ដូចថាដែលអាហ្នឹងតាមនេះទៅវាអីចឹងដែរចាប់ ។

ខស្នានៈ ឈ្មោះអីអ្នកយាមដែលគេចាប់ហ្នុង?

ផលៈ អ្នកយាមចាប់មួយទៀត ដូចថាឈ្មោះថេតអីចឹង?

ខស្នានៈ ថេត! គាត់បាននិយាយលេងជាមួយអ្នកទោសអីចឹង?

ផលៈ ហ្នឹងហើយ! គាត់មិនបាននិយាយលេងទេ គាត់ជាតួនាទីប្រធានក្រុមខ្ញុំពីមុនទៅទៀត គេចាប់គាត់ហ្នឹងហើយ គេចាប់គាត់ទៅមានរឿងអី គេថាយើងហ្នឹងមានឯកសារគ្រប់គ្រាន់គេវ៉ៃគាត់ធ្វើបាបគាត់អីចឹងទៅ ។

ខស្នានៈ រួចគាត់ហ្នុងមានដោះលែងឲ្យរួចខ្លួនវិញទេ?

ផលៈ ខ្ញុំអត់ដឹងដែរ គេបញ្ជូន ប៉ុន្មានថ្ងៃដែរគេចាប់គាត់យកមកដាក់នៅកន្លែងខ្ញុំហ្នឹងម៉ាយប់ដែរពីរដែរ ។

ខស្នានៈ លោកពូអ្នកយាមគាត់?

ផលៈ បាទ! ប្រធានក្រុមខ្លួនឯងខ្ញុំអ្នកយាមទៀត ។

ខស្នានៈ ហើយអាចនិយាយបានទេ និយាយ....?

ផលៈ និយាយចេះតែបានហើយប៉ុន្តែថាយើងកាលណាដូចតែគេចាប់អីចឹងណា ដូចគេចាប់ប្រធានក្រុមមួយហើយ ខ្ញុំអ្នកយាមហ្នឹងមានការព្រួយចិត្តណាស់ ប្រធានក្រុមគេចាប់ទៅហើយ តែចេញឯកសារមកទិចមានខ្ញុំ តិចមាននេះតិចមាននោះ ពេលហ្នុងភ័យចំពោះគាត់ឆ្លើយមកហ្នុងទៅ វាជាប់ដល់យើង យើងអាចទៅទៀត ។

ខស្មានៈ ចុះអ្នកទោសហ្នឹង គឺហូបចុកហីយ៉ាំងម៉េចដែរ?

ផលៈ ពេលហូបចុកតាមរបបគេ ។

ខស្មានៈ របបយ៉ាំងម៉េចទៅ?

ផលៈ របបគេ គេយកមកអីចឹងគេឲ្យហូបតាមរៀងខ្លួនហ្នឹងដែល គេអ្នកឲ្យរបបហ្នុងគេឲ្យផ្សេង ទៅ គេជួសដើររៀបដើរអីឲ្យនីចឹងទៅតាមលក្ខណៈគេដែល....

ខស្មានៈ បានអីហូបទៅ?

ផលៈ ជួនកាលសម្លត្រី ជួនកាលអីចឹងទៅណា ។

ខស្មានៈ ចុះម្ហូបបាយអីអាចគ្រប់គ្រាន់គំរូវសម្រាប់អ្នកទោសម្នាក់ៗទេ?

ផលៈ ជួនកាលគ្រប់ទៅ ជួនកាលក៏អត់អីចឹងដែរ វាមិនមែនតែគ្រប់រហូតទេណា ។

ខស្មានៈ ហើយចុះពីណាអ្នកដែលបែងចែកម្ហូបអាហារហ្នឹង អ្នកយកម្ហូបហ្នឹងយកមកឲ្យ?

ផលៈ ខាងសេដ្ឋកិច្ចគេ ។

ខស្មានៈ ខាងសេដ្ឋកិច្ចគេផ្សេង?

ផលៈ បាទ! ខាងសេដ្ឋកិច្ចគេ ប៉ុនខ្ញុំអត់បានស្គាល់ឈ្មោះគេទេខាងសេដ្ឋកិច្ចហ្នុង ។

ខស្មានៈ ចុះម្ហូបសម្រាប់អ្នកទោស ហឺសម្រាប់លោកដែរជាអ្នកយាមហ្នឹងមានការខុសប្លែកគ្នា ដែរឬអត់?

ផលៈ វាខុសគ្នា ។

ខស្មានៈ ម្ហូបផ្សេងៗគ្នាអីចុង?

ផលៈ បាទ! ផ្សេងៗគ្នា ។

សុជាៈ លោកពូអ្នកទោសដែលជាប់ពន្ធនាគាហ្នឹង ឧបមាថាពេលដែលមានជម្ងឺឈឺថ្កាត់អី មាន ពេទ្យអីគេមើលទេ?

ផលៈ ពេទ្យគេមើល ប៉ុន្តែដឹងគេមើលវិធីណាមួយយើងអត់ដឹងទេណា មើលយកចិត្តទុកដាក់ ដោយវិធីណាមួយខ្ញុំអត់ដឹងដែរ ឃើញតែគេមើលអីចឹងដែរ ។

សុជាៈ មើលយ៉ាំងម៉េចបង?

ផលៈ គេមើលគេចាក់ថ្នាំ ចាក់អីឲ្យអីចឹងដែរ ប៉ុន្តែគេចាក់ថ្នាំអី គេយកចិត្តទុកដាក់របៀបម៉េច ណា ។

សុជាៈ ចុះពូមានដែរឃើញអ្នកទោសដេកស្លាប់ដោយសារជម្ងឺនៅក្នុងគុកទេ?

ផលៈ អត់! អត់សូវមានទេ ។

ខស្នាន: មានដែរ ឬក៏អត់?

ផលៈ និយាយហ្នឹងក្រែងលោផ្នែកគេណា ប៉ុន្តែផ្នែកខាងខ្ញុំអត់មានទេ ។

សុជាៈ ចុះពូដែលពួកគេខាងណុះនិយាយថាមានអ្នកទោសដេកស្លាប់អីទេ?

ផលៈ ខាងណា?

សុជាៈ ខាងគេផ្សេងៗ ទៀតណា?

ផលៈ ដូចអត់សូវទាក់ទងគ្នាប៉ុន្មានទេ ខ្ញុំទៅៗខ្ញុំមកវិញមកការងារវាផ្សេងៗពីគ្នា ។

ខស្នាន: ចុះការផ្ទួតទឹកអីអ្នកទោសគេឲ្យផ្ទួតទេ?

ផលៈ ការផ្ទួតទឹកគេបាញ់ទឹកទុយយោឲ្យផ្ទួតអីចឹងទៅ ទឹកទុយយោពេញៗផ្ទះ ។

ខស្នាន: ទឹកទុយយោយ៉ាងម៉េច?

ផលៈ ទឹកទុយយោ ទឹកម៉ាស៊ីនយើងហ្នឹង ប៉ុនវាមិនបានជាប់រាល់ថ្ងៃ ។

ខស្នាន: ប៉ុន្មានថ្ងៃផ្ទួតម្តង?

ផលៈ ៣ថ្ងៃអីចឹងទៅ ១ថ្ងៃ, ២ថ្ងៃអីចឹងទៅណា អាហ្នឹងគេថាម៉េចជាប់គុកវាតែងតែ... ។

ខស្នាន: រួចគេដោះពីខ្នោះហ្នឹង?

ផលៈ អត់ទេ! គេអត់ឲ្យដោះទេ ។

ខស្នាន: អត់ឲ្យដោះទេ?

ផលៈ បាទ!

ខស្នាន: ហីចុះខោអីផ្លាស់បានទេ?

ផលៈ ខោអីយើងស្លៀកអីចឹងទៅ យើងដូរដើង ។

ខស្នាន: ដូរដើងយ៉ាងម៉េច?

ផលៈ ដូរដើងខបមាយើងដាក់ ស៊កម៉ាចំហៀងហ្នឹងរួចយើងដាក់អាហ្នឹងឲ្យគេវិញទៅ យើងឲ្យគេស៊កដើងមួយចំហៀងទៀត ឲ្យគេស្លៀកទៅ គេអង្គុយទៅ មិនអីចឹង!

ខស្នាន: បាទ!

ខស្នាន: នៅពេលដែលផ្ទួតទឹកហ្នឹង និយាយផ្លាស់មានស្អី ក្រមាមានអីផ្លាស់ធម្មតាដែលអត់?

ផលៈ ក្រមាអីមាន ។

ខស្នាន: មានទេ?

ផលៈ មាន! សម្រាប់ឲ្យតែមាផ្លាស់ហ្នឹងទេ បើក្រៅពីហ្នឹងអត់... ។

ខស្នាន: អីចឹងមុជហ្នឹងដើងនៅជាប់ទេ?

ផលៈ ដើងនៅជាប់ទេ ។

ខស្នានៈ មុជនៅកន្លែងហ្នឹង?

ផលៈ បាទ!

ខស្នានៈ ចុះពេលមុជហើយទឹកមិនដក់នៅ?

ផលៈ ដក់នៅអី យើងលើអាជែងឥដ្ឋយើងហ្នុងវាអត់ជិតទេ តែនេះទៅវាហូរ យើងទូតរូច យើងជូតទៅណា ជូតរួចហូរទៅអស់មានទៅស្អី ប៉ុន្តែវាមិនបានជាប់រាល់ថ្ងៃ ២ថ្ងៃម្តង ៣ថ្ងៃម្តងអីចឹងទៅ ។

ដារ៉ាៈ ចុះបងនៅក្នុងមន្ទីរស-២១ហ្នឹងមានក្រុមអីខ្លះទៅ?

ផលៈ ក្រុម?

ដារ៉ាៈ បាទ! ដូចថាក្រុមយាមក្រុមអីខ្លះ?

ផលៈ ក្រុមមានតែក្រុមយាមមួយ ហើយនិងក្រុមសួរចម្លើយមួយមានប៉ុណ្ណឹង ។

ដារ៉ាៈ មានក្រុមចាប់ទេ?

ផលៈ ក្រុមចាប់ក៏មានដែរ ប៉ុនគេជ្រើង ។

ដារ៉ាៈ មិនមែននៅក្នុងមន្ទីរស-២១ទេ?

ផលៈ ដឹងនៅឯណាដែរឃើញតែគេមកអីចឹង គេដាក់ឡានដាក់អីមកអីចឹង ចុះយើងថាម៉េច យើងធ្វើតាមគេណា ។

ដារ៉ាៈ ចុះបងនិយាយថាមានតែក្រុមយាម ក្រុមសួរចម្លើយអីចឹងឬ?

ផលៈ ក្រុមសួរចម្លើយ ក្រុមចាប់វាមានដែរ ប៉ុនមិនដឹងនៅក្នុងអង្គភាពហ្នុងដែរ ហ៊ីក៏គេអាម៉េចអាហ្នុងក្រុមគេផ្សេងណា ។

ដារ៉ាៈ ចុះក្រុមឯកសារអី?

ផលៈ ក្រុមឯកសារអាហ្នុងក្រុមអ្នកសួរចម្លើយហ្នុងហើយ បានប៉ុន្មានៗអាហ្នុងរឿងគេអ្នកឆ្លើយហ្នុងហើយណា ។

ខស្នានៈ ចុះអ្នកយាមសរុបទាំងអស់ប៉ុន្មានបង?

ផលៈ អត់ទៀង អត់ភ្លាប់បានទេ ព្រោះខ្ញុំកាលហ្នុងដូចខ្ញុំបានជំរាបថាខ្ញុំក្មេង ខ្ញុំកាន់ការងារតែមួយមុខទេណា ខ្ញុំអត់បានមានបញ្ជីអីឯណា ស្រាវជ្រាវអីខ្ញុំអត់ដឹងទេណា ។

ខស្នានៈ ចុះលោកពូក្រៅពីភារៈកិច្ចយាម ក្រោយមកទៀតមានធ្វើកិច្ចការអីផ្សេងក្រៅពីយាមទៀតទេ?

ផលៈ   អត់ទេ!

ខស្នានៈ យាមហ្នុងតែរហូត?

ផលៈ   បាទ! យាមហ្នុងរហូត ។

ខស្នានៈ ចុះអ្នកទោសម្នាក់ជាធម្មតាគេដាក់នៅកន្លែងហ្នុងរយៈពេលប៉ុន្មានបានយកចេញ?

ផលៈ   តាមអត់ទៀង ជួនកាលទៅក៏យូទៅ ជួនកាលទៅក៏ឆាប់ទៅ ។

ខស្នាន: យូហ្នុងរយៈពេលប៉ុន្មាន?

ផលៈ   យូហ្នុងបែបជាទំនងម៉ាខែអីចឹងទៅ ។

ខស្នាន: ចុះឆាប់?

ផលៈ   ឆាប់បែបជាម៉ាអាទិត្យជាងអីចឹងទៅ ។

ខស្នាន: ចុះអាម៉េចបានមានការខុសគ្នាអីចឹង ហេតុហី?

ផលៈ   ...បើនិយាយទៅ សួរគេ គេថាតាមទោស អាហ្នឹងបានថានៅពេលគេសម្លាប់ចោល ខ្ញុំអត់បានដឹងទេណា ដល់មក៧៩គេថាសម្លាប់ចោល ដូចឃើញឯកសារ ឃើញអាដែងគេគាស់ក្បាលខ្មោចក្បាលអីមកបានថា អូ! ពួកនេះអត់មានឲ្យមកផ្ទះណា គេសម្លាប់ចោលតើវាអីចឹង ។

ខស្នាន: ហើលោកពូដែលបានមើលឃើញ ដូចអ្នកគេយកទៅស្លូចម្ល៉ើយណា?

ផលៈ   អត់ឃើញគេយកទៅឆ្ងាយ ។

ខស្នាន: ដែលបានឮសម្រែក ឮអីទេ?

ផលៈ   ឮ! ប៉ុនឮអាកន្លែងគេជិតៗណា កន្លែងខបមាថាចុះទៅនៅជ្រាលអាចឮអីចឹងដែរណា ប៉ុន្តែអាកន្លែងគេយកទៅឆ្ងាយៗ វាអត់ឮដែរទេណា ។

ខស្នាន: ស្រែកហ្នុងលោកពូគិតថាយ៉ាងម៉េច?

ផលៈ   ស្រែកហ្នុងបានន័យថាគេវ៉ៃ គេធ្វើបាបហ្នុង ។

ខស្នាន: ចុះមានឮសម្លេងវ៉ៃហ្នឹងទេ?

ផលៈ   វ៉ៃដូចមិនសូវមានឮទេ ពួកហ្នុងវាច្រើនមានដូចថាឆក់ខ្សែភ្លើង ឆក់អីចឹងវិញទេ ។

ខស្នាន: ចុះលោកបានឃើញអ្នកទោសមានជនជាតិអីផ្សេងពីខ្មែរទេ?

ផលៈ   មាន!

ខស្នាន: ជនជាតិអី?

ផលៈ   ជនជាតិថៃក៏មាន អាហ្នឹងតាមខ្ញុំធ្លាប់ឃើញ បែបគេបញ្ជូនណា ។

ខស្នានៈ ថៃប៉ុន្មាននាក់?

ផលៈ ថៃប្រហែលជា៤-៥នាក់ប៉ុណ្ណឹងទេ ។

ខស្នានៈ នៅឆ្នាំណាពូឃើញអ្នកទោសថៃ?

ផលៈ ឆ្នាំ៧៧ ។

ខស្នានៈ ហើចុះអ្នកទោសផ្សេងទៀតជនជាតិក្រៅពីថៃ?

ផលៈ ថៃ! ប្រទេសណាក៏មានដែរ មានច្រើន ថៃ, យួន ។

ខស្នានៈ ចុះមានឃើញអ្នកទោស...

ផលៈ ដល់មែនទែន ជាប់ទោសដល់អ្នកពួង សុទ្ធជនជាតិព្នងទៀត ។

ខស្នានៈ ព្នងមានដែរ?

ផលៈ បាទ!

សុជាៈ ថីបានពូដឹងថាមានព្នង?

ផលៈ មានណា! បើយកទៅខ្ញុំឃើញ ។

ខស្នានៈ ហើយចុះជនជាតិស្បែកសរគាត់មានទេ?

ផលៈ បើជនជាតិនេះមាន ជនជាតិរូមម៉ានី ណា ។

ខស្នានៈ រូមម៉ានី?

ផលៈ បាទ!

សុជាៈ ចុះម៉េចបានពូដឹងថារូមម៉ានីពូ?

ផលៈ ចុះបើឃើញបញ្ជូនមក ។

សុជាៈ គេបញ្ជូនមកគេដាក់ឯកសារអីភ្ជាប់នៅហ្នឹង?

ផលៈ អត់ទេ! គេដូចថា គេបញ្ជូនចូលមកតាមទ្វារអីចឹងទៅ យើងសួរគេទៅថាជនជាតិអីសរម្ល៉ឹង ឬមួយខ្ពស់ម្ល៉ឹង គេថាជនជាតិរូមម៉ានីអាហ្នឹងយើងដឹង ។

សុជាៈ ចុះដល់ពេលពេលជនជាតិព្នង ឬជនជាតិវៀតណាមអីមកគេប្រាប់អីចឹងទៅ?

ផលៈ គេអត់ប្រាប់ទេ! វៀតណាមយើង...

សុជាៈ យើងដឹង!

ផលៈ យើងដឹង ។

សុជាៈ រួចថៃ?

ផលៈ បាទ!

សុជាៈ ថ្ងៃយើងដឹងដែរ?

ផលៈ ថៃក៏យើងដឹងដែរ ។

សុជាៈ ពូធ្លាប់យាមប៉ះដែរ?

ផលៈ បាទ! ប៉ុនខ្ញុំអត់បានយាមជាប់ទេណា គ្រាន់តែមួយថ្ងៃអីហ្នឹងគេដូរឡើងបាត់ទៅហើយ ។

សុជាៈ រួចអីចឹងជនជាតិព្នង ជនជាតិវៀតណាម ថៃអីហ្នឹងពូធ្លាប់យាមប៉ះដែរ?

ផលៈ យាមបានមួយយប់អីហ្នឹង បើក្រៅពីហ្នឹងគេដកបាត់ ទៅកន្លែងគេផ្សេង ។

សុជាៈ នៅកន្លែងគេផ្សេង?

ផលៈ ហ្នុងហើយ ។

ឧស្មានៈ ចុះអ្នកទោសធំៗ អ្នកធំៗណាពូដែលបានយាមទេ?

ផលៈ អត់! អត់បានទេ អានោះថ្នាក់គេផ្សេងតាមខ្ញុំដឹងណា អានោះថ្នាក់គេផ្សេង គេអ្នកយុវជនពេញវ័យនោះណា ដូចខ្ញុំអីហ្នឹង អាហ្នឹងបានតែអ្នកទោសដូចថា ខ្សោយតិចតួច អានេះគ្រាន់តែឲ្យជួយបំពេញណា អានេះជាវ័យកុមារនៅឡើយដែរណា វាមិនទាន់ពេញសិទ្ធិហ្នឹងគេណា ធំៗហ្នុងគេថ្នាក់ធំៗទេ ។

ឧស្មានៈ អ្នកធ្វើការនៅកន្លែងហ្នុង រាល់ថ្ងៃលោកពូមាននៅចាំទេ ថាអ្នកណារស់នៅកន្លែងណាខ្លះទេអ្នកធ្វើការនៅកន្លែងហ្នុង?

ផលៈ អ្នកធ្វើការកន្លែងហ្នុងអត់! ទៅជាមួយខ្ញុំក៏បាត់អស់ ហើក្រៅពីហ្នឹងទៀតអត់មានដឹងថាអ្នកណានៅរស់អ្នកណានៅក៏អត់ដែរ ។

ឧស្មានៈ លោកពូអត់ដែលដឹង អត់ដែលបានជួបមុខគ្នាទេ?

ផលៈ អត់ដែលបានដើរជួបគ្នា ប៉ុន្តែខ្ញុំជួបបានម្នាក់ទេ ដែលកាលនៅរស់នោះ ។

ឧស្មានៈ នៅណា?

ផលៈ ប៉ុនជួបតែមុគងគត់ ប៉ុនឥឡូវដឹងគាត់ស្លាប់ ដឹងគាត់រស់ណា ។

ឧស្មានៈ បាទ!

ផលៈ ឈ្មោះ ជន មួយទេ ប៉ុនដឹងនៅឃុំណាផងទេ ជួបម្នាក់ ។

ឧស្មានៈ នៅក្នុងស្រុកអីដែរ?

ផលៈ ជួបតាំងពីយើងរំដោះរួចថ្មីហ្នុងណា?

ឧស្មានៈ ជន នៅស្រុកអី?

ផលៈ អត់បានដឹងស្រុកហ្នុងផង ។

ដារ៉ាៈ ដឹងឈ្មោះកំណើតគាត់ទេ?

ផលៈ អត់!

ខស្នានៈ ជួបនៅកន្លែងណា?

ផលៈ ជួបនៅរមាស តែអត់បាន ជួបដូចថាយើងមកពី...មកវិញអីចឹងណា អើយើងចុះមក យើងមកហ្នឹងវិញហើយណា ជួបបានម្តងហ្នុងបាត់រហូតទោដឹងប៉ុន្មានឆ្នាំហើយ យើង២០ ឆ្នាំជាងហើយណា ។

សុជាៈ ហើគាត់ឈ្មោះ ដន ហ្នុងគាត់ធ្វើអីដែរនៅ....?

ផលៈ អត់ធ្វើអីទេ! កុមារដូចខ្ញុំអីចឹងដែរ ។,

សុជាៈ ហើពូសម័យពូយាមនៅគុកទួលស្លែងហ្នឹងណា តើពូមានបានឃើញទិដ្ឋភាពទៀតក្រៅពី ការយាម ឬក៏អីហ្នឹងបាទ?

ផលៈ ដឹងឃើញទិដ្ឋភាពស្អី បើគេឲ្យយាមតែប៉ុណ្ណឹង ។

ខស្នានៈ ចុះលោកពូដែលឃើញអ្នកធំៗចូលទៅមើលនៅស-២១ហ្នុងទេ?

ផលៈ ឃើញៗ គេដើរអីចឹងទៅ ២,៣ថ្ងៃអីចឹងឃើញគេដើរម្តងកាត់អីចឹង ។

ខស្នានៈ ពីណាអ្នកធំហ្នុង?

ផលៈ ដើរមានណា មានតែបងប៉េងអីហ្នុង គាត់ដើរអីចឹងទៅ ប៉ុនដើរអីចឹងទៅគេសួរយើង អីចឹងទៅ គេសួរថាម៉េចអីដែរអីចឹងទៅ គេទៅវិញបាត់ទៅ ។

ខស្នានៈ ចុះអ្នកធំៗដូចមេខ្មែរក្រហមធំៗដែលចូលទៅទេ?

ផលៈ អត់មានទេ! តែត្រឹមថ្នាក់មន្ទីរទេ ធ្វើធំៗអត់មានដែលឃើញ អាហ្នឹងគេមកជួបគ្នាគេ ធំៗហ្នឹងណា ។

ខស្នានៈ ដែលដឹងទេ ពូដែលដឹងអីទេ ដែលដឹងថាមានអ្នកធំៗណាមកទេ?

ផលៈ អត់! បើមកកន្លែងធ្វើការបែបមាន ប៉ុនគេជួបគ្នាទៀតតាមកន្លែងបើកប្រជុំអីការងារ គេហ្នុងទៅណា រឿងដែលមកជួបជាមួយយើងជួបអីជួបតែគណៈមន្ទីរ គណៈអីហ្នឹង ហើយ ។

សុជាៈ ហើបង ក្នុងពេលបងយាមនៅទួលស្លែងហ្នុងបងមានដែលបានឮសេចក្តីប្រកាស ឬក៏ លិខិតអីថ្លែងការណ៍អីរបស់ថ្នាក់ដឹកនាំ ប៉ុល ពត ធំៗនៅសម័យហ្នុងទេ?

ផលៈ ហ្នុងឲ្យកាសែតយើងមើលអីចឹងដែរ ប៉ុនកាសែតមានន័យខុសគ្នាណា?

ដារ៉ាៈ មានន័យម៉េច?

ផលៈ សម័យហ្នឹងវាមានតែទស្សនាវដ្ដីអីចឹងទៅណា ។

សុជាៈ បាទ!

ផលៈ យើងមើលទស្សនាវដ្ដីអីទៅ ទស្សនាវដ្ដីកម្ពុជាប្រជាធិបតេយ្យអីចឹងទៅ ។

ខស្មានៈ គេដាក់អីចឹង?

ផលៈ បាទ! ហីយើងអីចឹងទៅ យើងមើលយើងដឹងដែរ ពាក្យស្លោកមួយគេលើក គេថាដូចឧបមាថា ខ្ញុំពីឆ្នាំប៉ុន្មានទេ ខ្ញុំភ័យជិតស្លាប់ហើយ ខ្ញុំភ័យខ្ញុំខ្លាចរើប្រវត្តិរូបដូចគាត់ ដែលគាត់យកមកថ្ងៃមុននោះ ប្រវត្តិរូបមកយកថ្ងៃមុននេះខ្ញុំខ្លាចអារឿងបើខ្ញុំលាក់គេខ្ញុំត្រូវមានទោសទៀត ប៉ុន្តខ្ញុំឆ្លើយខ្ញុំលាក់បងប្អូន២នាក់ ។

ខស្មានៈ ម៉េច និយាយថាយ៉ាងម៉េច?

ផលៈ បងប្អូនខ្ញុំ២នាក់ជាប់និន្នាការដល់ខ្ញុំឆ្លើយទៅ គេត្រូវចាប់ខ្ញុំដាក់គុកដែរ ម្លោះហើយខ្ញុំលាក់បងប្អូន២នាក់ ហើយប៉ុនមកដល់ឃុំ ស្រុកគេដាក់ឲ្យតែ៦នាក់ហ្នឹងទៅវាត្រូវគ្នាទៅបានខ្ញុំរស់រាល់ថ្ងៃហ្នឹងណា ។

ខស្មានៈ ដាក់៦នាក់ម៉េច ខ្ញុំអត់ទាន់យល់ បងប្អូនបងទាំងអស់ប៉ុន្មាននាក់?

ផលៈ បងប្អូនទាំងអស់ ម្ដាយខុសគ្នា ប៉ុន្តឪពុកជាមួយគ្នាណា ។

សុជាៈ ហើយបងប្អូន២នាក់ហ្នឹងគាត់ជាប់និន្នាការអីគេ?

ផលៈ ជាប់និន្នាការសម័យលន់ នល់ នោះ ។

សុជាៈ ហើយបងប្អូន២នាក់ហ្នឹងមិនមែនឪតែមួយជាមួយគ្នាទេ?

ផលៈ ឪជាមួយគ្នាម្ដាយខុសគ្នា ។

សុជាៈ ហើយដល់ពេល៦នាក់នោះ?

ផលៈ ៦នាក់ម៉ែតែមួយឪតែមួយ ។

សុជាៈ ដល់ពេលប្រវត្តិរូបផ្ញើនៅស្រុកណោះ?

ផលៈ ស្រុកហ្នឹងមកដល់គេសរសេរទៅវាត្រូវគ្នាខ្ញុំបានរួចខ្លួន ខ្ញុំថាអូ! ផ្ញើៗហ្នឹងខ្ញុំថាស្លាប់ហើយ ហើយលាក់ប្រវត្តិរូបកាលហ្នឹងក៏មានជាប់ដែរអីចឹង ។

ខស្មានៈ ឈ្មោះអីអ្នកដែលលាក់ប្រវត្តិរូបហើយជាប់គុក?

ផលៈ ខ្ញុំភ្លេចបាត់ហើយ ប៉ុន្តែឃើញតែជាប់អីចឹង ។

ខស្មានៈ ឃើញជាប់មែន?

ផលៈ បាទ! ហ៊ីខ្ញុំបើខ្ញុំលាក់ប្រវត្តិរូបដូចថាពិនិត្យបងប្អូនជាប់និន្នាការពីហ្នឹងពីចឹងទៅ បើយើង ដាក់អីហ្នុងថាអត់ មើលតែស្រាវជ្រាវដឹងថាជាប់ទៅដល់ហ្នុងយើងមានទោសម៉ង។

សុជាៈ អីចឹងពូបាននិយាយម៉េចថាពូភ័យខ្លាចហ្នឹង នៅពេលដែលមើលទស្សនាវដ្ដីកម្ពុជាប្រជាធិបតេយ្យហ្នឹងប្ដុ?

ផលៈ អាហ្នឹងមើលកម្ពុជាប្រជាធិបតេយ្យហ្នឹង មើលបានន័យថា ហើយត្រង់ហ្នឹងវាមិនទាន់ មានការភ័យប៉ុន្មានទេអានេះគេនិយាយពីរឿងការងារប្រទេសគេទេណា ឯកសារ និយាយពីរឿងក្នុងឯកសារ ដូចថាគេមើលពាក្យមួយគេថាដឹកស្មៅដឹកឲ្យអស់ទាំងឫស នោះណាហ្នឹងមួយ បានន័យថាត្រូវចាប់ខ្ញុំមួយហើយត្រូវចាប់ទាំងអស់ម៉ារាជហ្នឹង។

សុជាៈ អាហ្នឹងនៅក្នុងទស្សនាវដ្ដី?

ផលៈ អត់ទេនៅក្នុងឯកសារយើងតូចទេ ឯកសារដូចថាសៀវភៅយើងប៉ុណ្ណឹងអីហ្នឹងណា។

សុជាៈ អីចឹងពូ! ទស្សនាវដ្ដីកម្ពុជាប្រជាធិបតេយ្យហ្នឹង គោលការណ៍គេ គេនិយាយពីស្អីខ្លះពូ នៅក្នុងសម័យនោះ?

ផលៈ និយាយពីរឿងរបបសង្គមនិយមហ្នុង។

សុជាៈ ហើយពូអានបានច្រើនដងទេ?

ផលៈ អានបានច្រើនដែរ ប៉ុន្តែវាភ្លេចអស់ហើយឥឡូវ កាលណុះដូចគាត់មកឲ្យអីចឹងខ្ញុំចេះ តែអានម្ដង២ដងអីចឹងទៅ ចាំបានខ្លះអីខ្លះអីចឹងទៅណា។

សុជាៈ ពូមានចាំទេអត្ថន័យនៃការសរសេររបស់គេហ្នឹងគេសរសេរអីខ្លះ?

ផលៈ ហ្អូ! ខ្ញុំចាំហ្នឹង ចាំតែម៉ាពេលមើលដឹងថាកម្ពុជាប្រជាធិបតេយ្យអីចឹងហើយ ប៉ុនថា ដល់ទៅច្រើនពេកទៅភ្លេចអស់អាដែល។

ដារ៉ាៈ អីចឹងបងខ្ញុំសុំសួរមួយបងទាក់ទងនិងពាក្យស្លោកមិញដែលថាបងធ្លាប់ចងចាំមាននៅក្នុង ទស្សនាវដ្ដីខ្មែរក្រហមហ្នឹងណា ពាក្យស្លោកថា ដឹកស្មៅដឹកទាំងឫសនឹងណា កាលហ្នុង មានន័យថាម៉េចបង?

ផលៈ មានន័យថា បើគេចាប់គ្រួសារណាគេចាប់ទាំងអស់ម៉ង គេចាប់រកមើលចាប់ទាល់តែ អស់ម៉ង ដាច់ម៉ាពូជៗម៉ង។

សុជាៈ អីចុងអាសម័យហ្នុងនៅក្នុងទស្សនាវដ្ដី ពូដែលឃើញថ្នាក់ដឹកនាំខ្មែរក្រហមអីចុះផ្សាយ ក្នុងទស្សនាវដ្ដីអត់?

ផលៈ ឃើញតែតាមរូបថត។

សុជាៈ ឃើញពីណាគេខ្លះបង?

ផលៈ ឃើញរូបប៉ុល ពតអីហ្នឹង ។

សុជាៈ រូបប៉ុល ពត ហ្នឹង?

ផលៈ នៅតាមទស្សនាវដ្ដីយើងផ្សេង អានេះផ្សេងទស្សនាវដ្ដី... ។

សុជាៈ ហើប៉ុល ពត ហ្នឹងគាត់ដែលសរសេរសេចក្ដីថ្លែងការណ៍នៅលើទំព័រកាសែតហ្នឹងទេ?

ផលៈ មានដែលមិនដឹង អត់មិនដឹងទេ បើខ្ញុំមើលវាភ្លេចអស់ទៅហើយ ។

សុជាៈ តែពូនិយាយមុនថាអត្ថន័យនៅក្នុងទស្សនាវដ្ដីហ្នឹង គេច្រើនតែអប់រំយើងឲ្យពីសម័យអីគេ?

ផលៈ ពីសម័យរបបហ្នុង អប់រំគឺថាគេឲ្យយើងកសាងខ្លួន កសាងអីចឹងទៅណា ។

សុជាៈ អត់មាននិយាយពីគោលនយោបាយថ្នាក់ដឹកនាំអីទេ?

ផលៈ គោលនយោបាយគេនិយាយពីបក្សកុម្មុយនីស្ដ បក្សអីអីចឹងទៅ ។

សុជាៈ អត់មានឲ្យប្រឆាំងនឹងវណ្ណៈ...?

ផលៈ អត់ឲ្យមានប្រឆាំងនឹងរបបកុម្មុយនិស្ដគេបានទេ គឺថាមានបក្សតែមួយ មើលក្នុងទស្សនាវដ្ដីហ្នឹងណា ។

ដារ៉ាៈ បង! បងថាពាក្យស្លោកមិញដែលបងថាជីកស្មៅជីកទាំងឫសហ្នឹងបង តើអាហ្នឹងអ្នកដែលអានណា ដូចថាដូចបងដូចខ្មែរក្រហមអីផ្សេងទៀតអានទៅ តើពាក្យស្លោកហ្នឹងវាអាចជាបញ្ហាឲ្យបងធ្វើអីចឹង ឬក៏យ៉ាងម៉េច?

ផលៈ អារឿងបទបញ្ជានៅរឿងគេថ្នាក់លើទេ ប៉ុន្តែយើងមានការព្រួយភ័យ ។

ដារ៉ាៈ អត់ទេនៅពេលតែបងអានពាក្យស្លោកហ្នឹងណា តើបងយលថាអាហ្នឹងជាកត្តាមួយជំរុញឲ្យខ្មែរក្រហមធ្វើ...?

ផលៈ គឺជំរុញឲ្យធ្វើ អាពាក្យស្លោកហ្នឹងគឺជំរុញឲ្យធ្វើម៉ង ប៉ុន្តែយើងវាគេចជាតិយើងមិនផុត ។

ដារ៉ាៈ អីចឹងនៅពេលដែលបងអានពាក្យស្លោកហ្នឹង បងគិតថាហ្នឹងវាជំរុញឲ្យបងធ្វើអីចឹង?

ផលៈ ហ្នឹងហើយ ជំរុញឲ្យធ្វើ ប៉ុន្តែបើយើងចង់គេចដែរ ចង់ថាមិនធ្វើក៏អត់ធ្វើបានដែរ ត្រូវតែធ្វើ ។

ដារ៉ាៈ បើថាចាប់ៗទាំងអស់ម៉ង?

ផលៈ ចាប់ទាំងអស់ម៉ង ។

ដារ៉ាៈ ជីកស្មៅ ជីកទាំងឫស?

ផលៈ បាទ! គេថាដីកស្មៅដីកឲ្យអស់ទាំងឫស អាហ្នឹងបានន័យថាគេចាប់តែមួយ គេត្រូវស្រាវជ្រាវទាំងអស់ ប៉ុន្តែយូហើឆាប់ដូចខ្ញុំដូចអី អីចឹង បើខ្ញុំខុសអីចឹង ទៅតែតាមហ្នឹងហើយ ។

ដារ៉ាៈ អាហ្នឹងមិនមែនជាការបញ្ហាទេ បងយល់ថាយ៉ាងម៉េចពាក្យស្លោកហ្នឹង?

ផលៈ ការបញ្ហាយើងគ្រាន់តែមើលទៅយើងឃើញថាអីចឹង ប៉ុន្តែយើងហ្នឹងយើងដឹងថាពីណាមានទោសមួយវាអាចគ្រោះថ្នាក់អស់មួយពូជហើយ បើសិនជាយើងមានគ្រោះថ្នាក់ម្នាក់ហើយណា បងប្អូនប៉ុន្មានសន្មត់ថាគេចាប់ទាំងអស់អីចឹងម៉ង ។

សុជាៈ អីចឹងអាហ្នឹងវាមិនមែនជាក្រិត្យដ្ឋវការអីចេញពី...?

ផលៈ អត់ទេអានេះអត់មាន អាបទបញ្ជាពីលើហ្នុងមកបានដាក់មកយើងបានឃើញ ។

សុជាៈ ដាក់បានឃើញអីចឹងនៅក្នុងលិខិតបទបញ្ជាគេហ្នឹង?

ផលៈ បទបញ្ជាក្នុងឯកសារគេ សៀវភៅគេ ប៉ុនៗហ្នឹង ។

ខស្មានៈ ហីនៅក្នុងសម័យហ្នុងដែលពូនៅក្នុងគុកទួលស្លែងហ្នុងពូ ពូមានដែលបានរៀនសូត្រអីអប់រំផ្នែកនយោបាយអី?

ផលៈ អប់រំផ្នែកនយោបាយមានអាការគេបន្ទិតបន្ទំឲ្យយើងធ្វើ ប៉ុនសម័យនោះយើងថាគេអប់រំណា ប៉ុនមកដល់សម័យបច្ចុប្បន្នគេថាវាការបន្ទិតបន្ទំឲ្យ យើងធ្វើទាំងអស់ហ្នុងហើយ ។

សុជាៈ អត់ទេ! មានដែលចូលរួមអង្គប្រជុំអី?

ផលៈ ប្រជុំធំ?

សុជាៈ បាទ!

ផលៈ អត់! អត់ទេ អត់ដែលបានទៅរៀន... ។

ខស្មានៈ រៀនវគ្គ រៀនអីហ្នឹងណា?

ផលៈ អត់ទេ! បានតែប្រជុំអាត្រឹមកន្លែងក្នុងមន្ទីរហ្នឹងណា ។

សុជាៈ បានតែក្នុងមន្ទីរហ្នឹង?

ផលៈ បាទ! បានតែប៉ុណ្ណឹងទេ បានគេប្រជុំអីចឹងទៅ ពាក់ព័ន្ធអីចឹងទៅណា ។

សុជាៈ បាទ! ៗមួយពីណាគេ?

ផលៈ ជាមួយប្រធានដូចខ្ញុំបាននិយាយមិញ ជាមួយបងហ៊ាជាមួយអីតែប៉ុណ្ណឹង ។

សុជាៈ គេនិយាយពីស្អីខ្លះពេលប្រជុំហ្នឹង?

ផល៖ ពេលលើករឿងរបបកម្ពុជាប្រជាធិបតេយ្យ ។

សុជា៖ របបហ្នឹងយ៉ាងម៉េច?

ផល៖ ហ៊ឺយ! ខ្ញុំចាំមិនអស់ទេ សើច...។

ដារ៉ា៖ អីចឹងបងពេលបងទទួល ដូចថាបានអានពាក្យស្លោកអីចឹង ចំពោះពាក្យស្លោកហ្នុង បងយល់ថាយ៉ាងម៉េច?

ផល៖ យល់ថារឿងគេចាប់កស្តុតាងបានមួយហ្នុងគេចាប់ទាំងអស់ម៉ង គេចាប់យកស្រាវជ្រាវតាមខ្សែរយៈ.......អស់តាស្បែក....

កាសែ្សតទី២

ដារ៉ា៖ ចុះវ៉ាឌ្យូអីបងដែលបានស្តាប់ទេ?

ផល៖ វ៉ាឌ្យូក៏អត់ដែរសម័យហ្នុង ។

ដារ៉ា៖ អីចឹងមានតែទស្សនាវដ្តីហ្នឹងទេអីចឹង?

ផល៖ ហ្នឹងហើយ! ទាលលតែគេបើកឲ្យមើល វ៉ាឌ្យូបានស្តាប់ដែរ ប៉ុន្តែដូចថាយើង គេមិនមែនបើកឲ្យប្រើណា សម័យហ្នុងវ៉ាឌ្យូអ្នកណាបើកឲ្យប្រើគ្មានទេ ខ្ញុំនិយាយអីចឹង ខ្ញុំថាមានតែកន្លែងស៊ីបាយមួយទេ តាមផ្ទះតាមបុគ្គលយើងអីចឹងអត់មានទេ សម័យហ្នុងនោះ?

ដារ៉ា៖ ហើយអីចឹងសម័យហ្នុងវ៉ាឌ្យូគេអត់ឲ្យផ្សាយពីរឿងអីទេ?

ផល៖ ផ្សាយពីរឿងរបបកម្ពុជាប្រជាធិបតេយ្យបក្សកុម្មុយនីស្ត គេដឹកនាំឆ្ពោះទៅឈានទៅខាងប្រជាធិបតេយ្យហ្នុងណា គេអបរំប៉ុណ្ណុង...។

ដារ៉ា៖ ចុះមានដែលផ្សព្វផ្សាយពីគោលនយោបាយដឹកនាំប្រទេសអីយ៉ាងម៉េចៗទេ?

ផល៖ អត់ចាំទេ! ដឹងទេផ្សាយថាម៉េចទេ វាភ្លេចអស់បាត់ហើយ ចាំវាមិនអស់ទេ ។

ឧស្មានៈ ចុះពូពីការងារយាមហ្នុងលោកពូដែលធ្វើរបាយការណ៍ ឬក៏រាយការណ៍ទៅពីណាទេ?

ផល៖ អត់ដែលរាយការណ៍អីទេ ។

ឧស្មានៈ ឧបមាថាយាមប៉ះមានបញ្ហាអីមួយអីចឹងណាដែរទេ? ដែលរាយការណ៍ទៅពីណាទេ?

ផល៖ រាយការណ៍ទៅប្រធានក្រុមប្រធានអីហ្នឹងនោះ ។

ឧស្មានៈ ហើប្រធានក្រុមហ្នុងរាយការណ៍ទៅពីណាទៀត?

ផលៈ រាយតាមខ្សែតាមថ្នាក់គេទៅលើៗទៀត ។

ឧស្មានៈ ថ្នាក់លើប្រធានក្រុមហ្នុងពីណា?

ផលៈ ប្រធានក្រុមហ្នឹងដូចខ្ញុំនិយាយអីចឹងមុនដំបូងដូចថា ឈ្មោះគន ហ្នុងទៅ ដល់អាណត្តិគេចាត់ ដល់អាណត្តិដែលផុតអីចឹងគេចាប់គាត់បាត់អីចឹងទៅ គេដាក់មួយទៀតហ្នឹងមក ។

ឧស្មានៈ មួយទៀតហ្នុងឈ្មោះអី?

ផលៈ មួយទៀតឈ្មោះថេត អីចឹងទៅ គេចាប់គាត់អីចឹងបាត់ទៀតទៅ ។

សុជាៈ អីចឹងពូនៅក្នុងសម័យហ្នឹង ពូមានដែលទាក់ទងមកភូមិទេ?

ផលៈ អត់រលីញ បាត់ម៉ែឪឈឹង ។

សុជាៈ គេមិនឲ្យទាក់ទងមក ឬក៏យើងមិនបានទាក់ទងមក?

ផលៈ គេមិនឲ្យយើងមកតែម្តង យើងអត់មានពេលដើរមក ។

សុជាៈ គេបញ្ជាថាមិនឲ្យមកអីចឹង?

ផលៈ យើងសុំគេក៏គេអត់ឲ្យមកដែរ ។

សុជាៈ ចុះអត់មានបានទទួលដំណឹងពីណោះទៅវិញអត់?

ផលៈ ដំណឹងទើបថ្ងៃដែលធ្វើប្រវត្តិរូបទេដឹងថាមែឪ ។

សុជាៈ ថ្ងៃធ្វើប្រវត្តិរូបនៅណា?

ផលៈ ថ្ងៃធ្វើប្រវត្តិរូបពីហ្នុងមកដែងស៊ីញ៉ោំងហ្នឹងណា មកផ្តិតមេដៃហ្នឹងទៀតបានដឹង ។

សុជាៈ ដឹងថាម៉េចដែរ?

ផលៈ ដឹងថាម្តាយនៅរស់ បងប្អូនមានប៉ុណ្ណេះៗអត់មានគ្រោះថ្នាក់អីណា ។

ដារ៉ាៈ កាលនៅសាលាយោធា៧០៣ ណាបង នៅហ្នឹងគេបង្រៀនបងស្អីខ្លះ?

ផលៈ គេរៀនពីរឿងក្បួនយោធា ក្បាច់បច្ចេកទេសតាមទម្លាប់របស់គេណា ការលូនលត់ក្រាប អារឿងបច្ចេកទេស អារឿងទ័ពទេណា មានរៀនតែប៉ុណ្ណឹងហើយ ហើនិងធ្វើស្រែប្រាំង ។

ដារ៉ាៈ ហើចុះពេលដែលនៅសាលារៀនហ្នុងពេលដែលអ្នកបង្រៀន ឬក៏គ្រប់គ្រងនៅកន្លែងសាលាហ្នឹងណាឲ្យបងធ្វើអីមួយៗទៅ គេបញ្ជាតាមរបៀបម៉េច?

ផលៈ គេចាត់តាំងពីលើមក គេចាត់តាំងពីថ្នាក់លើមកក្រុមចាត់តាំងយើងទៀតទៅថាឲ្យទៅបាច់ស្មៅដាំអាដែងស្ទូងស្រូវ យើងទៅ....

ដារ៉ា៖ អីចឹងអ្នកដែលប្រាប់បងផ្ទាល់ដែលថាទៅបោចស្មៅទៅបោចអីហ្នុង ត្រឹមក្រុមទេ?

ផល៖ បាទ!

ដារ៉ា៖ ហើក្រុមហ្នឹងបានពីណាមកទៀតបញ្ជាមក?

ផល៖ ពីលើទៀតមេគេ ។

ដារ៉ា៖ មេបងសំដៅត្រឹមណាបង?

ផល៖ បាទ!

ដារ៉ា៖ មេហ្នឹងបងសំដៅត្រឹមណា សំដៅត្រឹមថ្នាក់ណា?

ផល៖ ថ្នាក់ត្រឹមប្រធានលើ ប្រធានលើប្រធានសាលាគេម៉ង ប្រធានសាលាគេហ្នុងវាមាន ២, ៣នាក់ណុះ ប៉ុន្តែខ្ញុំភ្លេចអស់ហើយ ។

ខុស្នាន៖ អត់ចាំឈ្មោះខ្លះទេ?

ផល៖ ចាំបានតែ......(ភ្លែព្រុស) ....

ខុស្នាន៖ ឈ្មោះអី?

ផល៖ ភ្លែព្រុស......

ខុស្នាន៖ ទី ហ្នុងក្រោយមកមានមកនៅស-២១ទេ ទទួលបន្ទុលសាលាហ្នុង?

ផល៖ អត់ដែរឮ ។

ខុស្នាន៖ ហើពូដែលដូចមានបញ្ហាដូចអ្នកទោសអីរត់ចេញពីកន្លែងហ្នុងមានទេ?

ផល៖ អត់ទេ!

ខុស្នាន៖ មានអ្នកទោសដែលលួចរត់លួចអីទេ?

ផល៖ អត់ទេ!

ខុស្នាន៖ ហើយដែលគេដោះលែងទេ?

ផល៖ គេដោះលែងម៉េច?

ខុស្នាន៖ ដោះលែងឲ្យរួចខ្លួន?

ផល៖ ដោះទៅឃើញតែគេបញ្ជូនមកបាត់ៗម៉ង ហើយយើងវាអត់ដឹងអារឿងបញ្ហាហ្នឹងដែរ គេថាឲ្យមកអគ្គភាពៗហ្នុងមកបាត់មកអាហ្នឹងខ្ញុំនិយាយទេប៉ុណ្ណឹងទេ ។

ខុស្នាន៖ ចុះលោកពូដែលថតរូបទេ?

ផល៖ រូបថតខ្ញុំហ្នឹងមាន ។

ខុស្នាន៖ ថតប៉ុន្មានដង?

ផល៖ ថតម្ដង ។

ខស្នាន៖ កាលលោកពូនៅឯណា?

ផល៖ នៅហ្នឹងម៉ង ។

ខស្នាន៖ នៅស-២១?

ផល៖ បាទ!

ខស្នាន៖ រូបថតហ្នឹងដឹងលោកពូគេយកទៅណា គេប្រាប់ថាម៉េច?

ផល៖ ថតហ្នឹងគេថាថតធ្វើកាត ។

ខស្នាន៖ ហើយដែលបានបណ្ណ័សំគាល់ខ្លួនទេ?

ផល៖ អត់មានបានទេ!

ដារ៉ា៖ បងខ្ញុំសុំសួរបញ្ជាក់កន្លែងនេះបង នៅពេលបងធ្វើការអីមួយបង បងបាន អ្នកណាប្រាប់ឲ្យបងធ្វើកាត ចង់និយាយថាបងទទួលបញ្ជាហ្នឹងពីណាមកទម្រាំបងបានការងារមួយដែលបងទៅធ្វើណា បងយល់ទេ?

ផល៖ ហ្នឹងគេចាត់តាំងតាមខ្សែរយៈមកយើងអត់ដឹងដែរ ដឹងពីណាចាត់តាំង ចេះតែមកតាមខ្សែបណ្ដាញមក ការងារមួយអីចឹងគេដាក់ដូចខ្ញុំបាននិយាយហើយណា កាលមុនខ្ញុំកន្លែងសាលាយោធា ដល់ក្រោយមកបញ្ជូនមកណេះមក ដល់ក្រោយមកទៀតមកនៅព្រៃសរចេះតែមកហ្នឹងមកធ្វើការហ្នឹងគេហ្នឹងម៉ង ដឹងពីណាគេពូតម្កុំការងារថាឲ្យខ្ញុំបានធ្វើនោះ ។

ដារ៉ា៖ នៅកន្លែងស-២១ពេលដែលខ្ញុំយាមអ្នកទោសហ្នឹង កិច្ចការដែលយាមហ្នឹងបងទទួលការណែនាំពីខាងណា?

ផល៖ ទទួលការណែនាំពីប្រធានក្រុមប្រធានក្រុមប្រធានមន្ទីរ ។

ដារ៉ា៖ បងទទួលបីត្រឹមប្រធានក្រុម ឬក៏ធ្លាប់ទទួលពីប្រធានមន្ទីរ?

ផល៖ ទទួលតែពីត្រឹមក្រុម ប្រធានមន្ទីរយូៗ ទើបកាលប្រជុំតែម្ដងទេ ។

ដារ៉ា៖ គាត់ដែលប្រជុំដែល?

ផល៖ ហ្នឹងហើយប្រជុំម្ដងទេ ក្រៅពីនេះហ្នឹងដែនការចាត់ទៅតាមក្រុមមក ។

ដារ៉ា៖ នៅពេលដែលប្រជុំហ្នឹងចូលទាំងសមាជិកក្រុម ឬក៏ប្រជុំតេប្រធានក្រុមទេ?

ផល៖ គេប្រជុំប្រធានក្រុម ជួនកាលអីចឹងទៅគេយកទាំងអស់ទៅប្រជុំម្ដងអីចឹងទៅណា ។

ដារ៉ាៈ ប៉ុន្តែមិនមែនបានន័យថាឲ្យតែប្រជុំខាងមន្ទីរស-២១ប្រធានៗហ្នឹងគេហៅតែប្រធានក្រុមទេឬ?

ផលៈ ប្រធានក្រុម ជួនកាលគេហៅតែប្រធានទេ យើងមានដឹងអី អត់ដឹងផង ។

ដារ៉ាៈ តែបងធ្លាប់ចូលប្រជុំ....?

ផលៈ ខ្ញុំចូលប្រជុំបានតែម្តងទេ ។

ដារ៉ាៈ ជាមួយប្រធានមន្ទីរឬ?

ផលៈ បាទ! ចូលហ្នុងចូលរួមគ្នាទាំងអស់ គេថាដូចគេធ្វើមីទ្ទិញអីគេនោះណា... ។

ដារ៉ាៈ ហើក្នុងប្រជុំហ្នុងគេច្រើននិយាយពីស្អីបង.?

ផលៈ គេនិយាយពីរឿងរបបគេហ្នុង ។

ដារ៉ាៈ របប ឬក៏ការងារនៅក្នុងកន្លែងហ្នឹង?

ផលៈ បាទ! ការងារយើងហ្នឹង ជួនកាលគេបំផុសពីការងារហ្នឹង ជួនកាលគេបំផុសអារឿងការងារ....អីចឹងទៅ ប៉ុនខ្ញុំមិនបានចាំអស់ទេ ចាំបានតែគោលៗ ។

ដារ៉ាៈ អីចឹងរាល់កិច្ចការដែលបងធ្វើហ្នឹងសុទ្ធតែ បងធ្វើមានការណែនាំ ឬក៏ជួនកាលបងអាចអាកាត់អីសម្រេចខ្លួនឯងបានដែរ?

ផលៈ អត់ទេ! អត់មាន មិនដឹងអាកាត់ទៅត្រង់ណារួច បើនៅហ្នឹងគេ គេគាបជាប់ ។

ខស្នានៈ បងនៅកន្លែងហ្នុងរហូតដល់ពេលណា?

ផលៈ ខ្ញុំនៅ?

ខស្នានៈ បាទ!

ផលៈ ខ្ញុំនៅពីឆ្នាំដើមឆ្នាំ៧៧ ។

ខស្នានៈ ហើរហូតមកដល់ពេលណា?

ផលៈ ខ្ញុំនៅដល់៧៧ជាង ដាច់ចូល៧៨ ខ្ញុំសម្រាកការងារ ខ្ញុំដូចគេនៅវ័យក្មេងគេបញ្ជូនមកឲ្យធ្វើស្រែវិញ ។

ខស្នានៈ អូ! ពាក់កណ្តាល៧៨ ឬក៏ដើម៧៨?

ផលៈ ពាក់កណ្តាល អើ៧៧យើងចូលណា ដាច់៧៧ចូល៧៨ប្រហែលបានកន្លះខែ ម៉ាខែ អាហ្នឹងគេឲ្យខ្ញុំមកវិញ គេឲ្យបញ្ជូនមកធ្វើស្រែវិញ កងកុមារហ្នឹងណា ។

ខស្នានៈ ធ្វើស្រែនៅណា?

ផលៈ ធ្វើស្រែនៅព្រែកហូរដដែល ។

ខស្មានៈ មកនៅព្រែកហូរវិញទៀត?

ផលៈ បាទ! មកនៅព្រែកហូរទៀត ។

ខស្មានៈ ម៉េចបានអីចឹងពូ?

ផលៈ ម៉េចអីចឹង ដឹងអាម៉េចបើគេបញ្ជូនឲ្យនៅហ្នឹង ។

ខស្មានៈ គេថាយ៉ាងម៉េច?

ផលៈ គេថាកុមារឈានមុខ គេថាអីចឹង ទៅចាំដល់ធំបន្តិចទៀតបានគេឲ្យកាន់ការងារហ្នឹង អាថាអីចេះណា យើងនៅក្មេង គេឲ្យមកនៅហ្នឹងវិញទេខ្ញុំនោះ ។

ខស្មានៈ ចុះម៉េចបានដឹបូងបានគេយកទៅ?

ផលៈ ថាម៉េចទេខ្ញុំវាអត់សួរដឹងដែរ គេចេះតែបញ្ជូនៗទៅ ចេះតែទៅហ្នឹងគេទៅណា ។

ខស្មានៈ ហើយចុះបន្ទាប់មកទៀតមានទៅចូលកន្លែងហ្នុងវិញទេ?

ផលៈ អត់ទេ! ខ្ញុំមកនៅហ្នឹង៧៨ ៧៩ហ្នឹងរត់បណ្តោយ ។

ខស្មានៈ រត់មកនៅឯណា?

ផលៈ ខ្ញុំរត់ទៅណុះអមលាំង ។

ខស្មានៈ ដល់អមលាំង?

ផលៈ បាទ! ដល់អមលាងរួចមកវៃយួន សម័យនោះមិនយួនមកណា មកវៃយួននៅត្រពាំងក្រឡឹងនេះទៀតបានរត់ម្តងទៀតនោះធ្លាក់ថៃណុះ ។

ខស្មានៈ ហើចុះពូចូលមកភូមិនេះឆ្នាំណា?

ផលៈ ចូលមកឆ្នាំ៧៩ ។

ខស្មានៈ ៧៩ ទោដល់ថៃណុះហើយ?

ផលៈ បាទ! ប៉ុនអត់បានចូលថៃទេ គ្រាន់តែក្បែៗជាយរបងអាណាហានចូលទៅគេ ។

ដារ៉ាៈ បងនៅក្នុងអង្គប្រជុំដែលបងធ្លាប់ចូលរួមប្រជុំនៅមន្ទីរស-២១ហ្នឹងណា បងមានដែលធ្លាប់ឮនៅក្នុងអង្គប្រជុំមាននិយាយពីរឿងវត្តអារាម ឬក៏ស្អីផ្សេងៗទេបង?

ផលៈ អត់! វត្តអារាមមន្ទីរស្អីៗគេអត់ដែលនិយាយផង គេនិយាយតែពីរឿងគេកសាងសង្គមគេម៉ង ។

ដារ៉ាៈ ហើចុះកាលឆ្នាំ៧៨អីចឹង ដែលបងនៅវត្តណា ហើយដែលមានការជម្លៀសពេលហ្នុងនោះ ចុះលោកសង្ឃត្រូវបានជម្លៀសដែរឬ?

ផលៈ បាទ! ជម្លៀសទៅទាំងអស់ ។

ដារ៉ាៈ ជម្លៀសទៅណា?

ផលៈ ទៅតានី ។

ដារ៉ាៈ ហើវត្តហ្នឹងគេទុកធ្វើអីទៅ?

ផលៈ វត្តហ្នឹងដឹង! បើយកលោកទៅអស់ហើយយើងដឹងថាគេទុកធ្វើអី លោកក៏ទៅប្រជាជនក៏ទៅអស់ ។

ដារ៉ាៈ ហេតុអីបានគេជម្លៀសលោកសង្ឃដែរ?

ផលៈ ដឹង! បើខ្ញុំអត់ដឹងដែរ បើគេជម្លៀសទៅអស់ ។

ប្រពន្ធៈ កាលហ្នុងគេខ្វាចយើងឲ្យ បញ្ចេញអង្ករបញ្ចេញអីឲ្យទាហានខាងក្នុងនោះណា... ។

ដារ៉ាៈ ទាហានខាងក្នុងទាហានណា?

ផលៈ ទាហានលន់ ណុលហ្នឹង ។

ប្រពន្ធៈ ដល់ខ្លាចយើងឲ្យយកយើងទៅឲ្យឆ្ងាយ កុំមកស្រួលគេធ្វើការ ។

សុជាៈ អីចឹងអ្នកជម្លៀសហ្នឹងទាហានខ្មែរក្រហមសម័យហ្នុង?

ប្រពន្ធៈ ចា៎!

ផលៈ ហើគ្រប់វត្តអារាមរុះទាំងអស់ ។

សុជាៈ គ្រប់វត្តអារាមទាំងអស់?

ផលៈ បាទ! ឲ្យតែនៅដីតំបន់រំដោះ ។

សុជាៈ ចុះពេលលោកគាត់ចេញពីវត្តហ្នឹងទៅ គាត់និមន្តចេញពីវត្តហ្នឹងទៅ គាត់នៅភាពជាសង្ឃឬក៏...?

ប្រពន្ធៈ សង្ឃ ប៉ុនដល់នេះសឹកអស់បាត់ហើយ ។

សុជាៈ គេផ្សឹកគាត់ ឬក៏គាត់ផ្សឹកខ្លួនឯង?

ផលៈ គេផ្សឹកណា ។

ប្រពន្ធៈ គេផ្សឹកខ្លះ សឹកខ្លួនឯងខ្លះ ។

ផលៈ គេឲ្យសឹក លោកខ្លះអត់សឹកទៅក៏អត់ទៅ ប៉ុននៅអត់អ្នកណាគាំទ្រត្រូវតែសឹកដែរ ចុះរាជហ្នុង ព្រះតេជគុណ ម៉ាន ព្រះចៅអធិការវត្ត មិនគេយកទៅសម្លាប់ចោលពួកជម្លៀសហ្នឹង ។

សុជាៈ ភូមិនេះកាលមុនមានវិហារត្រឹមត្រូវដែរកាលពីមុនសម័យ ប៉ុល ពត?

ផលៈ មាន!

សុជាៈ តែដល់ពេលហើយវត្តហឹងវាត្រូវម៉េចដែរ ក្រោយពីសម័យហ្នឹងមក?

ផលៈ ក្រោយពីសម័យណា?

សុជាៈ ក្រោយពីសម័យប៉ុល ពតហ្នឹងវត្តអារាមនៅឬក៏មានការរុះរើ?

ផលៈ ប៉ុល ពត ឬសម័យក្រោយអាពតរំដោះបាន?

សុជាៈ ក្រោយពីសម័យប៉ុល ពតមក៧៩មកបង?

ផលៈ អត់មានទេ! រើពីសម័យប៉ុល ពតអស់រលីញ ។

សុជាៈ អីចឹងវត្តហ្នឹងក្នុងសម័យប៉ុល ពតគេធ្វើអីដែរ?

ផលៈ ដីងគេរើយកទៅណា យកធ្វើជាទំនប់ទឹក ធ្វើជាស្អីអស់បាត់ហើយទេ ស្ពានអីអស់ហើយទេ ។

ដារ៉ាៈ អីចឹងវត្តហ្នឹងត្រូវបានរើដែរ?

ផលៈ ខ្ញុំ?

សុជាៈ អត់ទេ! ក្នុងសម័យប៉ុល ពតហ្នឹងវត្តអារាមហ្នឹងត្រូវបានគេរើដែរ?

ផលៈ គេរើសម័យប៉ុល ពតហ្នឹងរើ ។

ដារ៉ាៈ ម៉េចបងដឹង?

ផលៈ ចុះខ្ញុំមកឃើញអស់រលីញទៅហើយ កាលខ្ញុំទៅនៅចគ្រុង ហើយមកដល់ពួគេរុះរើអស់ឃើញអត់មានមែន អានេះទើបធ្វើថ្មី ។

ដារ៉ាៈ អីចឹងវត្តនៅកន្លែងនោះដដែលទេ?

ផលៈ នៅវត្តនោះដដែល ។

ដារ៉ាៈ គ្រាន់តែវិហារហ្នឹងធ្វើថ្មី?

ផលៈ វិហារទើបនឹងកសាងថ្មី ។

សុជាៈ មុនសម័យប៉ុល ពតហ្នឹងវត្តហឹងគេធ្វើឈើ ឬក៏ថ្មបង?

ផលៈ ឈើ ។

សុជាៈ ឈើ?

ផលៈ បាទ!

សុជាៈ ហឹដល់ពេលគេរើមក គេយកទៅធ្វើស្អីខ្លះទៅ?

ផលៈ យកទៅធ្វើស្ពានឆ្លងព្រែកឆ្លងអីចឹងទៅ ឆ្លងប្រឡាយអីចឹងទៅ ។

សុជាៈ ចុះដល់ពេលដីនៅក្នុងវត្តហ្នឹង វត្តអារាមហ្នឹងគេយកធ្វើអីទៅបង?

ផលៈ ដីដីងគេយកធ្វើស្អី ដីដូចអត់មានថាយកធ្វើស្អីផង គេយកធ្វើជានេះ គេធ្វើជាមន្ទីរពេទ្យ អាហ្នឹងតាមខ្ញុំមកវិញហើយណា ខ្ញុំសួរតាមគេ គេប្រាប់ថាយកធ្វើមន្ទីរពេទ្យ ។

ដាវ៉ាៈ ចុះពូពេលជម្លៀសពីវត្តណាពូ អ្នកណាមកជម្លៀស ពូមានស្គាល់ឈ្មោះអ្នកណាមួយ ឬក៏ប្រធានក្រុមណាមួយ?

ផលៈ អត់ទេ! ឮដូចថាគ្មានពីគេមកបង្ហាញខ្លួនឲ្យពេញមុខទេណា គ្រាន់តែថាគេជម្លៀសគេជម្លៀស ហើយ ក៏នាំគ្នាមួយទៅៗអស់ទៅទេ ។

ដាវ៉ាៈ អីចឹង?

ផលៈ បាទ!

ដាវ៉ាៈ អីចឹងមិនមែនមានន័យថាមានអ្នកមក...។

ផលៈ អារឿងគេមកអីចឹង គេមកប្រាប់តែគ្នាធំៗហើយណា ប្រាប់ដូចប្រធានភូមិប្រធានអី ប្រធានភូមិអីចឹងប្រាប់ម៉ែប្រាប់ឪខ្ញុំ ខ្ញុំអត់បាននៅដែរអាលេងតែទៅមើលគោមើល បាត់ទៅម៉ែឪ កាលហ្នុងខ្ញុំនៅវត្ត ហើយយើងខស្សាហ៍ទៅលេងផ្ទះដែរ ប៉ុនថាដល់ពេល អីចឹង គេមកឲ្យថយអីចឹង ក៏ដឹងតាមហ្នឹងដែរ ដឹងតាមដែនការឲ្យថយហ្នឹង មួយប្រាប់ មួយៗទៅបីភូមិមកក្រុមអីចឹងទៅ គេថយអស់ទៅណាខ្ញុំទៅអត់ទាន់គេទេ ។

ដាវ៉ាៈ កាលជំនាន់ហ្នុងប្រធានភូមិឈ្មោះអីគេ ពូចាំទេ?

ផលៈ ជំនាន់ប្រធានភូមិកាលហ្នុងឈ្មោះអីកាលហ្នុង?

ប្រពន្ធៈ ខ្ញុំអត់នៅដែរ ខ្ញុំចេញផុតដែរ ។

ផលៈ ប្រធានភូមិកាលហ្នុងឈ្មោះទេ ឈ្មោះណាគ អីមិនដឹង ។

ប្រពន្ធៈ ម៉ាស្រុករខ្ញុំអីអត់បាននៅផ្ទះទេ ចេញផុតអស់ហើយ ។

ផលៈ ប្រធានភូមិបណ្តោះអាសន្នឈ្មោះណាគ មិនដឹងឈ្មោះអីទេ ។

ដាវ៉ាៈ ឈ្មោះណាគ អីចឹងឬ?

ផលៈ ហ្នុងហើយ ។

ដាវ៉ាៈ ចុះឃុំ?

ផលៈ ឃុំអត់ដឹង ។

ដាវ៉ាៈ អត់ដឹងទេ?

ផលៈ សើច...ខ្ញុំអត់ដែរទៅណាឃុំ បើនៅតែហ្នឹងភូមិខ្ញុំដឹងខ្លះ...។

សុជា៖ អីចឹងពូកាលសម័យហ្នឹងកាលពូមកក្នុងភូមិវិញពូមានឃើញថាវត្តហ្នឹងត្រូវបានគេរុះរើចេញហើយណាពូន៎?

ផល៖ ហ្នឹងហើយ!

សុជា៖ ចុះសាលាពូ?

ផល៖ សាលានៅដដែល ។

សុជា៖ នៅដដែល! តែនៅក្នុងសម័យប៉ុល ពតហ្នឹងសាលារៀនត្រូវបានគេបង្រៀនក្មេងៗដែរឬអត់ទេ?

ផល៖ អត់ដឹង! ខ្ញុំអត់នៅហ្នឹងផង ។

ប្រពន្ធ៖ បង្រៀនក្មេងគេបង្រៀនតាមសាលានៅតាមភូមិ ។

ផល ខ្ញុំអត់ដឹងទេណា ដឹងគេរៀនហ្នឹងយ៉ាងម៉េចទេណា ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំមកវិញក្រោយ៧៩ឃើញគេនៅណា បី៧៩មកនៅ ទើបនឹងរើធ្វើឥឡូវធ្វើថ្មីហ្នឹងណា ។

សុជា៖ ហីពូគិតថាម៉េចដែរ ពេលដែល ប៉ុល ពតរុះរើវត្តអារាមអីចឹង ពូគិតថាយ៉ាងម៉េច ដែរគោលនយោបាយរបស់ថ្នាក់លើរបស់ប៉ុល ពតហ្នឹង?

ផល៖ ខ្ញុំអត់ដឹងថាម៉េចដែរបើរាល់ថ្ងៃដឹងថាផ្សេង បើនិយាយម៉ារាជហ្នឹង ម៉ារាជសម័យប៉ុល ពតណា កាលហ្នឹងខ្ញុំអត់បានចាប់អារម្មណ៍អីទេ ។

សុជា៖ កាលហ្នឹងសម័យប៉ុល ពតហ្នឹងពូអត់ដឹងថាគេធ្វើអីខ្លះទេន៎?

ផល៖ អត់ដឹងគេធ្វើអីខ្លះទេ ប៉ុន្តែមកដល់ម៉ែបងប្អូនគេប្រាប់ថាវត្តយើងរើអស់ហើយ ។

ដារ៉ា៖ ពូអីចេះដែលខ្ញុំខស្សាហ៍សួរពូទាក់ទងនឹងការសួរឈ្មោះអ្នកដែលពូស្គាល់ ប្រធានកន្លែងមួយទៅកន្លែងមួយហ្នឹងពូ វាទាក់ទងថា បើពូអាចស្គាល់ពូជួយប្រាប់ឈ្មោះដែលប្រធានក្រុមប្រធានភូមិ ឬក៏ប្រធានកន្លែងដែលពូនៅមួយហ្នឹងអ្នកណាប្រធាន អ្នកណាក្រុមអ្នកណាអីហ្នឹងពូ ព្រោះភ្ជាប់ដូចថាខ្សែរយៈពីខាងក្រោមទៅខាងលើ ពីខាងលើមកខាងក្រោម ។

ផល៖ ដូចខ្ញុំបាននិយាយមនុស្សអត់ចាំទេ ភ្លេចអស់ហើយរឿងឈ្មោះនោះ ។

ដារ៉ា៖ អីចឹងនៅក្នុងម៉ាកំឡុងពេលពូ ដែលធ្វើការនៅទួលស្លែងពូមានធ្លាប់ឮអ្នកណានិយាយប្រាប់ ឬក៏ធ្លាប់ឃើញផ្ទាល់ភ្នែកអំពីការសម្លាប់មនុស្សទេពូ?

ផល៖ ឃើញខ្ញុំអត់បានឃើញ ។

ដារ៉ា៖ ចុះពូដែលធ្លាប់ឮគេនិយាយប្រាប់ទេ?

ផលៈ អត់!

សុជាៈ អីចឹងការសមាប់មនុស្សហ្នឹងពូដឹងក្រោយពេលដែលពូ...?

ផលៈ ហ្នឹងហើយ! ដឹងក្រោយ ។

សុជាៈ ចេញមកភូមិមកអីវិញហើយ?

ផលៈ ហ្នឹងហើយ!

ខស្នានៈ ពូខ្ញុំគិតថា ដូចថាអ៊ីៗដែលខ្ញុំបានសួរ ហើលោកពូក៏បានប្រាប់ខ្ញុំបានច្រើន ខ្ញុំអរគុណច្រើនមែនទែន បើសិនជាថ្ងៃក្រោយទៅ ប្រសិនជាខ្ញុំត្រូវការសួរចំណុចបន្តិចបន្តួចទៀត ក្រែងលោថាខ្ញុំយកទៅស្តាប់វាមានការចន្លោះខ្វះដែលមិនទាន់បានដឹងអស់ណា ហើយខ្ញុំអាចត្រឡប់មកជួបលោកពូទៀតបានទេលោកពូ បើសិនជាមានពេលណាខ្ញុំត្រឡប់មកវិញទៀត?

ផលៈ ខ្ញុំសារឿងចាំហ្នុងវាចាំតិចណាស់អារឿងសួរឈ្មោះរកអីគ្រប់កន្លែងគ្រប់ខណៈពេល អត់ទេភ្លេចច្រើនណាស់ នៅតែអត់ដដែលហ្នុង ។

ខស្នានៈ បើសិនជាថ្ងៃណាមួយខ្ញុំចង់មកលេងម្តងទៀត ចង់ជួបនិយាយលេង... ។

ផលៈ មានតែប៉ុណ្ណឹងក្មួយអើយ ខ្ញុំវាអស់ ដូចថាវាអស់ការនិយាយហើយ ។

ខស្នានៈ សើច... ។

សុជាៈ ប៉ុនពូនៅតែស្មាគមន៍ដែរឬ?

ផលៈ បាទ!

សុជាៈ ថ្ងៃក្រោយមកខ្ញុំមកអីចឹងពូនៅតែស្មាគមន៍ពួកខ្ញុំដដែលទេ?

ផលៈ ចុះមានស្អី ។

សុជា,ខស្នានៈ សើច......

ដារ៉ាៈ អរគុណពូច្រើនណា!

ផលៈ បាទ!

ចប់